

Frančiškovo prijatelj

4
2018

6

15

22

27

Igra

BOŽJA BESEDA	4	Otrok, animatorka, predsednica FO in FRAME	
OB IZVIRU	5	MED UBOGIMI	24
Z vsakim od svojih bližnjih se Bog igra po svoje		V zaporu	
OB SVETEM PISMU	6	BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	25
Z levi se je igral		Odvreči navlako	
TEMA: IGRA	7	MOZAIK	26
Igra ne spada le v otroštvo		MOLITVENA NAVEZA	36
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA	10	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	38
Kdaj pa si se ti igral/a?		Igra odpre srce	
FO IN FRAMA	11	BRAT KAPUCIN	40
Mladi, energični, polni idej		Br. Roberto Genuin	
ZNAMENJE ČASA	14	NOVI SVETNIKI	41
Življenje – kakšna igra je?		Vincenc Romano	
INTERVJU: GAŠPER OTRIN	15	IZ KAPUCINSKEGA SVETA	42
Otroci in mladi se med prostim časom ne igrajo dovolj		KNJIGA	44
PRVA POMOČ	19	Živčni zlom v župnišču	
Pravila pri uporabi iger		FILM	45
Ste sedanjost in bodite svetlejša prihodnost		Nuna (The Nun, 2018)	
IZ FRANCIJE	20	OBVESTILA	45
Misijonsko srce		ALI VEŠ	46
POKLICAL SI ME	22	UJETO V OBJEKTIV	47

Igra

Iz svojega otroštva se spomnim, da smo si otroci sami ustvarjali igre, da smo lahko bili skupaj in tako preživljali prosti čas. Vsak otrok v naši družini je od premožnega strica dobil po eno igračo: brat helikopter, ki ga je takoj razstavil, ker ga je zanimalo, kako izgleda znotraj. In nikoli več sestavil, ker je bilo to prezahtevno. Sestra je dobila punčko, ki tedaj še ni bila barbika. Tako ji je sama šivala najrazličnejše obleke. Jaz pa sem hranil medvedka, ki še tudi ni bil plišast. Te igrače so nas spremljale. Vse, kar je bilo potrebno za igro, pa smo si ustvarili sami in tega ni manjkalo, saj smo večino časa preživeli zunaj. Tako smo v igri lahko spoznavali lepoto, ki nam jo je podelil Stvarnik. Tudi če smo tisočkrat naredili eno stvar, je vedno bila malo drugačna, ker smo ji sami dali pridih ustvarjalnosti.

»Panem et circenses - kruha in iger«, so rekli stari latinci. V nekdanjem velikem Rimu je oblast imela na voljo ukrep kruha in iger, s katerim je za svojo kruto osvajalsko politiko dosegla tihi pristanek javnosti. Samo da je človek bil sit, da je imel poln trebuh in potem so mu priredili še igre, da je užival v krvoločnosti. Seveda takšno ravnanje vodi v propad.

Mnogi tudi danes živijo tako. Svet nas s svojo logiko celo vabi k temu. Pa vendar vidimo, da v tem ni prihodnost. Tudi mi smo danes pred izzivom, kako živeti in kako naj nam dobra igra pomaga, da bi si postajali vedno bližji in ostajali drug z drugim ljudje.

Kristjani imamo vzor tudi v svetnikih, ki so bili večinoma zelo veseli ljudje in so prav preko igre želeli ljudi voditi tudi k Bogu. Približati se vsakemu človeku in pustiti ob strani, kdo si, kaj misliš, od kod prihajaš, kakšne barve kože si, je nekaj zelo krščanskega in Božjega. Tako Bog prihaja k nam, da bi tudi mi bili vključeni v njegov načrt.

Še so živa pripovedovanja o našem bratu Vilibaldi, ki je živel v Vipavskem Križu. Rekli so mu celo »Šahibald«, ker je strastno in povsod igral šah. Kadar je šel na pomoč v kakšno župnijo, je s seboj vedno vzel šah. In kdaj pa kdaj šahiral celo noč, da so celo morali zjutraj povedati, da naj bi se začela sveta maša. Pa tudi s kakšnim oficirjem iz jugoarmije je igral. Igra je bila tudi evangelizacija tistih, ki so bili oddaljeni.

Z igro se da iti na periferijo, k vsem ljudem. Brez besed je potrebno igrati in se prepustiti. Potem pa ob igri nastane tudi pogovor o temeljnih stvareh in Bogu. In še za kakšen zakrament se kdo opogumi.

Hvala Bogu, da smo lahko vedno podobni otroku. Saj nam pravi: »Če ne boste, kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo«...

Blagoslovljeno in polno igre leto 2019 vam želim.

br. Vlado Kolenko

Glede duhovnih darov, bratje, nočem, da bi bili vi v nevednosti. Veste, kako ste bili zapeljani in ste se dali voditi k nemim malikom, ko ste bili še pogani. Zato vam jasno povem, da nihče, ki govori v Božjem Duhu, ne reče: »Jezus naj bo preklet,« in nihče ne more reči: »Jezus je Gospod,« razen v Svetem Duhu.

Različni so milostni darovi, Duh pa je isti. Različne so službe, Gospod pa je isti. Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh. Vsakomur se daje razkritje Duha v korist vseh. Enemu je po Duhu dana beseda modrosti, drugemu v skladu z istim Duhom beseda spoznanja. Drugemu vera po istem Duhu, drugemu po istem Duhu milostni darovi ozdravljanja, drugemu delovanje čudežnih moči, drugemu prerokovanje, drugemu razločevanja duhov, drugemu raznovrstni jeziki, drugemu razlaganje jezikov. Vse to pa uresničuje en in isti Duh, ki deli vsakemu posebej, kakor hoče.

1 Kor 12,1-11

Z vsakim od svojih bližnjih se Bog igra po svoje

... tale gornji zapis sicer ni moja pogruntavščina in ne svetopisemsko besedilo, a sem osebno trdno prepričan, da na čudovito hudomušen način izraža resnico. Odkril sem ga v pesmi Blagoslovljena voda, ki jo Daniel Ladinsky polaga v usta našemu bratu Frančišku Asiškemu. Od vsega začetka mi je bil ta preprost verz silno prikupen in s temo te številke Frančiškovega prijatelja sem dobil priložnost, da ga delim tudi s teboj.

Preden se ustavim ob svetopisemskem odlomku iz Prvega pisma Korinčanom o duhovnih darovih, mi – prosim – dovoli, da s teboj delim še nekaj misli. Mi skavti zelo resno jemljemo besede našega ustanovitelja Roberta Baden-Powela, da naj vzamemo »svet kot igrišče in življenje kot igro« ter da je »skavtstvo odgovorna igra«. In Bi-Pi – kot siru Robertu ljubkovalno pravimo – ni osamljen primer med velikimi osebnostmi, ki so spreminjale svet na boljše. Celu sv. mati Terezija – »celo« pravim, ker je živela med najbolj trpečimi in zapostavljenimi in dnevno izkušala, da življenje ni lahko – v svoji Himni življenju med drugim pravi: »Življenje je priložnost, izkoristi jo. Življenje je lepo, občuduj ga ... Življenje je igra, igraj jo ...«

Kakšna igra je torej življenje? In kako jo igrati?

Naj ti v ponazoritev zaupam, da zelo rad igram tarok. Tarok je igra s kartami, pri kateri najbolj uživam. A vsekakor zame to ni igra podobna črnemu petru, oslu ali enki, pri katerih sta zbijanje šal in sproščeno zabava sestavni del igre. Tarok je resna igra! To vem že iz otroštva, ko sem smel v nedeljah po maši sedeti zraven starega očeta, ki je s prijatelji igral tarok. Spomnim se strica Toneja, kako je vsakič, ko je vrgel

karto, s členki desne roke udaril po mizi, da je kar zabobnelo ... saj bi se, nebogljen deček bal, a sem vedel, da ta močna roka vsak teden iz žepa privleče bombone zame – tiste 505 s črto.

Igre so torej različne in vsak od nas jih igra tako ali drugače ...

Odlomek o duhovnih darovih, ki sem ga izbral tokrat, pa govori o najlepši igri vseh časov, o življenju v Svetem Duhu. Igrajo se po navadi otroci in tisti odrasli, ki si jim upajo biti vsaj za nekaj trenutkov podobni. In apostol Pavel nam neumorno vedno znova ponavlja, da nam prav Sveti Duh omogoča biti Očetovi ljubljene sinovi in hčerke. Oče je naše varno okolje, v katerem nam ni potrebno skrbeti, saj Oče, ki je vsemogočen in nas ljubi, vendar ve, kaj potrebujemo ... V njegovem objemu smo varni in lahko brez strahu prisluhnemo Svetemu Duhu, glasu Ljubezni, ki nas vabi, naj se tudi mi igramo. Vsak po svoje: ene vabi k plesu, druge k plezanju, tretje k nogometu, četrte kliče naj z njim igraje človek ne jezi se, z drugimi se gre skrivalnice, drugim ponuja tek čez ovire in še in še ... Njegova domišljija pri izmišljanju iger nima meja! Vedno pa najprej zelo pozorno prisluhne hrepenenju našega srca, da bi se vsak od nas z veseljem igral z Njim.

Ja, rekel/la boš: »Pa saj je življenje predvsem boj!«

In jaz ti odgovarjam: »Ja, res je, življenje je nenehen boj! A ta boj je Gospodov: on je mogočni Junak, Zmagovalec in Kralj! Midva sva samo njegova nemočna otroka ... In kaj lahko storiva?«

Živela igra!

br. Jaroslav Knežević

Z levi se je igral (Sir 47,3)

Igra – zanimiva beseda. En pomen z več odtenki. Gre za poustvarjanje nečesa, glasbe, dramskega besedila, povzročati nekaj, pomeni biti dejaven, npr. v nekem športu, pri družabni igri. Hkrati pa lahko pomeni tudi pretvarjanje: igral je užaljenost. Torej ustvarjalnost in pretvarjanje – vse je le igra.

Sveto pismo govori o igri, pravzaprav o igranju, predvsem, ko je govora o izvajanju glasbe (npr. igranje na citre, David igra kralju Savlu – 1 Sam 16). Na mnogih mestih je moč zaslediti ustvarjalni del pomena besede. Z igro se slavi Gospoda (npr. Ps 104,33; 146,2). Glasbo se vedno nekako povezuje z višjo ravno človekovega bivanja. Povezano je z ustvarjanjem, z duhovno močjo človeškega uma.

Zdi se, da je to edina povezava. Resda zveni vse skupaj radostno, ampak tudi zelo resno. Z Gospodom res ni šale.

Vendar pa obstaja tudi malce igrivi Bog. Kot otrok, ki se igra s svojo igračo. V 104. psalmu, ki je naslovljen kot Hvalospev Stvarniku, lahko pridemo do mesta, ki govori o stvarjenju Leviatana, ki je bil ustvarjen za igro. Pustimo to, da naj bi po vsej verjetnosti Leviatan predstavljal nekakšno hudo morsko

pošast. Še vedno gre za to, da je Bog ustvaril nekaj, s čimer naj bi se igral. O vsem tem bi lahko razpredali na dolgo in široko: zakaj ravno nekaj tako strašnega kot je pošast – verjetno Bog res potrebuje malce drznejši

izziv za igro, konec koncev je Bog.

Kar pa me spomni na zelo pomemben del Izaijeve knjige, kjer napoveduje prihod Mesije in kako bo ob Njegovem prihodu: »Dojenček se bo igral nad gadjo luknjo ...« (Iz 11,8). Morska pošast je res samo še mala malica ob vsem skupaj. Bog se je odločil, da je prišel odločilen trenutek v zgodovini stvarstva. V svet se rodi kot nebogljjen dojenček, ki pa zmore streti zlo – najhujšo pošast tega sveta.

Božič – čas miru, nežnosti, tihe in tople ljubezni.

Božič – pričetek boja z levi in medvedi in vsemi drugimi pošastmi z ostrimi zobmi.

Pa mir in dobro, seveda.

Lea Bric

Igra ne spada le v otroštvo

Igra je ...

Odgovora na vprašanje: Kaj je igra, ni lahko dati, ker pod igro spada toliko raznovrstnih stvari, da se izmika natančnejšim določilom (vojaške igre, klavirska igra, gledališka igra, družabne igre, športne igre, olimpijske igre, računalniške igre ...). Kljub vsemu pa bi lahko rekli, da je igra razvedrilna dejavnost, ki vključuje enega ali več igralcev in je določena:

- po cilju, ki ga igralci poskušajo doseči, ali
- po množici pravil, ki opredelijo, kako igralci igrajo.

In navadno jo pripisujemo otrokom, kar je sicer neupravičeno, ker mnogi psihologi trdijo, da je igra potrebna tudi odraslim. Omogoča namreč, da spustimo naše obrambne mehanizme, se sprostimo in postanemo tako bolj dostopni drugim. Ko pridemo na svet, se že znamo igrati in ni razloga, da bi z odraščanjem na to pozabili. Če želimo imeti zabavno življenje, potem mora biti igra v njem, saj je eksistencialno povezana z zabavo in veseljem.

Najpomembnejše pri igri – to, kar jo ločuje od vsega ostalega delovanja – je lasten svet, neresen karakter, aktivno sprejemanje neke druge resničnosti. Igra je poleg meditacije in sanj edina aktivnost, kjer ljudje pozabijo na sebe brez da bi se tega zavedali.

Razdelitev iger je spet zelo raznovrstna:

- glede na to, kjer se dogajajo (znotraj, zunaj, na potovanju, v bolnišnici, vodne igre ...)

- glede na to, koliko ljudi se igra – v paru, v skupini, v krogu, med skupinami, velike igre ...
- glede na aktivnosti: zaznavanje, učenje, razvedritev, simulacijske igre,...
- glede na materiale, ki se uporabljajo: igre z žogo, računalniške igre, igre z lutkami, ...

Igra je koristna

Vsaka igra ima določeno vzgojno in izobraževalno nalogo, vendar je ta včasih bolj naključna. Tako na primer vse igre s pravili neprisiljeno disciplinirajo, igralce navajajo, da se držijo dogovorjenega, da sprejmejo posledice, če jim spodleti, da so vztrajni ... tako si igraje pridobivajo spodobnosti za sožitje z vrstniki.

Ideja, da bi igro uporabili tudi za učenje ni niti neumna, niti nova. Najdemo že zelo zgodaj v zgodovini, že v antiki, kjer so npr. igre uporabljali pri vzgoji bojevnikov. Sicer pa prve znake, da so se ljudje igrali, najdemo

še navzoče mnenje, da je šola kraj učenja, kar pa je resen proces, bolj delo kot igra, in da se igrajo le otroci, se danes vse bolj uveljavlja mnenje, da je mogoče igro uporabiti, da bi dosegli določeno znanje.

Didaktične igre

Igre, ki jih uporabimo, da bi uresničili vzgojno - izobraževalne naloge imenujemo didaktične igre. V tej omejitvi se didaktične igre razlikujejo od fantazijske igre, pri kateri otrok sledi svoji zamisli, brez omejitev. Uporaba iger omogoča aktivno učenje. To pa je uspešnejše, če poteka s samostojnim iskanjem in razmišljanjem, s smiselnim dialogom v skupini in če ni pod pritiskom (tako avtoritete kot časa).

že kmalu potem, ko se pojavi človek, najdbe namiznih iger imamo že iz 50.000 let pred Kr. Najverjetneje so prvi ljudje, katerih življenje je bilo prepleteno med posvetnim in svetim, igre uporabljali tudi v verskih obredih. Vseka- pa so se z njimi tudi učili.

Znanstveno sta pomen igre pri pouku razvila Komensky in Föbel. Čeprav je marsikje

Vrednost didaktičnih iger je v tem, da igralec opravi postavljeno nalogo le, če je pozoren, če dobro opazuje, si zapomni, primerja, pozna značilnosti posameznih predmetov, skratka, če je umsko aktiven. Didaktična igra ali celostna metoda učenja tako omogoča in vzpodbuja domišljijo, zabavo, pustolovščino, igro, humor, fantazijo, tveganje, pristno komunikacijo in pozitivno dinamiko.

V igri pa ne gre samo za doseganje intelektualnih učinkov, ampak za uveljavljanje ustreznih socialnih odnosov in razvijanje pozitivnih osebnostnih lastnosti. Hkrati pa se nam igralec skozi igro razodeva - pokaže, kaj ga bremeni, kako reagira ob zmagi ali porazu, koliko je sposoben upoštevati soigralce ...

Igra in odrasli

Najbolj se vrednost igre v življenju odraslih vidi, če gre za igro, ki vključuje fizično aktivnost. Ob rednem »igranju« se namreč poveča moč srca, pljučna kapaciteta, zmanjša se verjetnost obolenj srca in pritisk stresa. Ob igri se poveča količina endorfinov (hormonov dobrega počutja), ki vplivajo na našo (dobro) voljo in se nam pomagajo sprostiti po napetem dnevu. Smeh, ki je posledica istih hormonov in je povezan z igro, prav tako krepi naše odnose s soljudmi.

Prav tako igre spodbujajo našo domišljijo in kreativnost, kar prinaša prednost pri reševanju problemov npr. v službi. V procesu staranja pa nas igra, ki vključuje razne miselne procese, varuje pred demenco in omogoča, da ostanemo vitalni.

Pa pri tem ne mislimo na kakšno točno določeno igro, gre bolj za »igrivi« pristop k delu. Kajti kar za nekoga predstavlja igra, je za drugega morda mučenje. Gre torej za dogajanje, ki se ga udeležimo z veseljem in brez prisile.

Kaj pa katoličani in igranje?

Tega, ali se je Jezus igral, ne vemo. Vemo pa, da so se otroci v njegovem času igrali (npr. mlin in ristanc sta tipični otroški igri iz tistega časa in prostora) in iz njegovih dejanj vemo, da ni bil proti zabavi (pomislimo samo

na Kano Galilejsko) in da ni bil nek obseden deloholik. Tudi njegovi izreki se nam lahko zdijo zabavni - se ne nasmejnemo ob ideji, da se kamela stiska skozi šivanko (tudi če so bila to majhna vrata v obzidju), ali da nekdo z brunom v glavi poskuša pobrati smetko iz oči drugega?

In vemo, da so ljudje bili radi v Jezusovi družbi in da je sam bil rad v družbi drugih, tudi otrok. Kar je več kot dovolj za začetek razmišljanja o tem, kako naj kristjani uporabljamo (ali ne uporabljamo) igro. Kar koristi nam in hkrati izboljšuje odnose med ljudmi, skoraj ne more biti v nasprotju z Jezusovim nauku.

Kako vključiti igro v vsakdanje življenje?

- Imejmo doma ali v službi kakšno od preprostih iger, ki jo lahko igramo sami ali pa k igranju povabimo domače ali sodelavce med odmorom.
 - Uporabljajmo barvna pisala.
 - Prostor, kjer preživimo veliko časa, opremimo z zabavnimi citati ali domiselnimi izreki.
 - Na delovni mizi imejmo kakšno igračo (vrtavko, žogico, ...), da zaposlimo roke med telefonskimi klici.
 - Če nič od zgornjega ni mogoče, uporabljaj v času, ki gre v prazno, kakšno od miselnih iger.
- Povabljeni torej, da se gremo igrat!

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Kdaj pa si se ti igral/a?

Po večernem varovanju vnučkov sedem pred računalnik in se poglobim v vprašanje igre. Vprašam se: kdaj si se pa ti nazadnje igrala? Nasmehnem se: pravkar – z vnučkoma smo delali prevale. Seveda sta jih delala samo otroka, jaz pa sem uživala ob njenem zvonkem smehu.

Poglej, pogledaj, takoj se spomnim, da sva z vnukinjo včeraj sestavljali mozaik iz raznobarnih tunelčkov. Nastala je prav lepa podoba. Na koncu sva jo še zlikali in bili sva obe zadovoljni.

Kaj je sploh igra in kdaj je v resnici to, kar bi naj pomenilo njeno bistvo?

Poglejmo v Knjigo knjig, kako Modrost vabi odrasle k igri, ko pravi v Knjigi pregovorov: *Igrala sem se na njegovem zemeljskem krogu in moje veselje je pri človeških otrocih* (Prg 8,13). To govori modrost, ki si jo morda predstavljamo kot počasno, osivelo gospo ali gospoda. Modrost se je igrala. Pomeni, da se je modro igrali.

In še v knjigi preroka Izaija: *Dojenček se bo igral nad gadjjo luknjo in odstavljeni bo stezal svojo roko v modrasovo odprtino* (Iz 11,8). Si lahko predstavljamo kaj bolj nemogočega? Največja nevarnost bo vir največjega veselja. To je res predokus raja.

Se spomnite filma Trije lopovi in potepin? Otročiček, ki se je komaj plazil po štirih, je brez strahu kolovratil po najbolj vratolomnih krajih in se ni bal ničesar. In se mu tudi nič ni zgodilo, čeravno je bil v nemogočih situacijah. Vem, to je samo film, a otroška nedolžnost to resnično zmore. Včasih rečemo za koga, da se igra z življenjem. Verjetno so rekli podobno tudi za Frančiška, ko je nesel »glavo v torbi« pred sultana. On pa je šel s svojim otroškim

srcem predenj in je prišel živ domov, pa še darila je dobil.

Pa Klara: morda si njen prihod med brate predstavljamo preveč resnobno. Kaj pa, če so se tudi šalili na račun njene nove frizure, ko je držal Francišek njene zlate kodre v rokah? Kdo ve?

Pa pokukajmo še v Vodilo, saj se je gotovo tudi Francišek rad igral. Kaj pa so žive jaslice v Grecciu drugega kot najlepša igra?

Duh bratstva naj jih razveseljuje in jih naredi pripravljene, da se bodo izenačili z vsemi ljudmi, posebno z najmanjšimi ... (Čl. 13).

Igra prinaša veselje, le-to pa nas odrešuje temin srca in težkih misli.

In naprej, kako sporočilno: *V svojih družinah naj živijo v Frančiškovem duhu miru, zvestobe in spoštovanja življenja ... S preprosto in iskreno krščansko vzgojo, pozorni na poklic vsakogar, naj skupaj s svojimi otroki veselo potujejo na svoji človeški in duhovni poti* (Čl. 7).

Če ne bi imelo Vodilo pravne forme, kot jo ima, ker je pač dokument, bi tu zagotovo pisali: *Igrajo naj se, smejejo in veselijo s svojimi otroki, saj so vendar vsi skupaj otroci luči in veselega upanja.*

Kdaj si se pa ti, dragi bralec/bralka nazadnje igral/a?

Doroteja Emeršič

Mladi, energični, polni idej

FRAMA iz Milana

Čutim, da je razmišljanje glede mladih, ki je prišlo do izraza na minuli sinodi, na nek način fotografija barv tudi naše skupnosti mladih Frama, ki je aktivna v samostanu, ki je vzgojna hiša ponovincev, v Milanu. Tudi jaz, študent v začetni fazi formacije, sem imel to možnost, de sem v preteklih dveh letih obiskoval to skupino (2016-2018), skupaj z odgovornim bratom kapucinom ter sestro kapucinko, ki so sicer odgovorni za vodstvo te mladinske skupine. Skupina je sestavljena iz približno štiridesetih fantov in deklet, starih od 18 pa vse do 30 let. Med njimi so študenti kot tudi tisti, ki so zaposleni v različnih strokah: šole, fakultete, gostinstvo, zastopništvo, zdravstvo, ban-

čništvo, slašičarstvo. Večina teh mladih ne prihaja iz Milana ali njegove okolice, temveč jih je veliko iz južne Italije. Več jih je zaradi študijskih ali pa zaradi delovnih razlogov prišlo na sever. Zanimivo je tudi to, da je eden od njihovih prvih kriterijev ob preselitvi ta, da na Google Maps iščejo samostan manjših bratov, ki bi nudil tudi možnosti za srečanja mladinske skupine Frama. So torej "framaši", tisti, ki pustijo svoj kraj o koder prihajajo, in ki po preselitvi, iščejo novo "družino", ki bi jih sprejela medse. Seveda pa v skupini sami ne manjkajo tudi "avtohtoni" mladi, torej iz Lombardije, ki so začeli to pot,

potem ko so spoznali kakšnega od bratov, med kakšnim romanjem v Assisi, ali pa ker imajo morda celo svoje starše v Frančiškovem svetnem redu, ali pa so se po nekakšnem brskanju "online" različnih skupin mladih kristjanov znašli v že nominirani skupini. O sami konkretni identiteti naših "framašev" bi lahko v nekaj besedah strnili naslednje: so mladi, se znajo prepuščati vodstvu Svetega Duha, imajo željo po pristni krščanski izkušnji na način sv. Frančiška Asiškega, in še za konec, imajo pogostoma naglas iz juga. Bratje (kapucini), ki smo duhovni asistenti te skupine, smo poklicani, da spremljamo te mlade na njihovi poti priprave na pomembne življenske odločitve, da najdejo bistvo svojega življenja, kar tudi izrečejo pri zaobljubah: Evangelij kot vodilo, evharistijo v središču, Cerkev kot mater ter uboge in pozabljene za svoje brate.

Evangelij kot vodilo. Srečanja z mladimi potekajo vsako sredo zvečer ob 21h, v enem od prostorov, ki so jim namenjeni. Vsako leto svetovalni odbor "framašev", skupaj s pomočniki, izbere eno od poglavitnih tem kot spodbudo za vse nadaljne aktivnosti, ki se bodo odvijale v določenem letu. Srečanja se v ciklični delijo v štiri različne večere. Temelj je Beseda, ravno zato je prvo mesečno srečanje

v luči branja in pa podelitve Božje besede (Lectio divina). Drugo srečanje v mesecu je zaznamovano z medsebojno podelitvijo v majhnih skupinah (lahko tudi po domovih "framašev" ali pa tudi doma pri kakšnem od članov Frančiškovega svetnega reda). Tretje srečanje je posvečeno poslušanju enega od pričevanj (lahko je to gost, ki pripoveduje o svojem osebnem izkustvu vere in življenja). Zadnje mesečno srečanje je nekakšna molitvena "vigilija", kjer mladi izročijo Gospodu sadove življenja. Mladi se izmenjujejo pri sami organizaciji teh večerov.

Evharistija v središču. Nepogrešljivo srečanje za vse mlade, ki so člani Frame je nedeljsko Evharistično bogoslužje. To je sv. maša, ki je vsako nedeljo ob 18.30, v kapucinski cerkvi, katere liturgična priprava ter animacija je v celoti zaupana tej skupni mladim. Slabo uro pred mašo se "framaši" zberejo za pevske vaje, obenem pa določijo bralce beril. Na koncu kratke prprave sledi še trenutek molitvene priprave na evharistijo. Ta večerna maša je bolj kot ne že tradicionalno srečanje in obisk

ostalih mladih iz tega dela Milana, tako je le-to tudi priložnost za mladinsko pastoralo.

Cerkev kot mati. To je danes eden od večjih izzivov za nas redovnike, ki duhovno spremljamo mlade. Tudi mladi kristjani, ki so vključeni v razločevanje poklicanosti, zaznavajo, da smo v nekakšnem posebnem zgodovinskem obdobju, v katerem je Cerkev pogostoma na slabem glasu, posebej še s strani medijev in pa tudi s strani sekularizirane družbe. Velik izziv je najti spremembo perspektive. Kako? Prav na način, da ne zapademo v zaprtost samostanskega življenja, ampak da se tudi sama redovna skupnost povezuje in sodeluje na ravni škofije. Da odgovarja na konkretne pobude za mlade s strani Cerkve, pa tudi, da sledi nacionalnim in pa svetovnim srečanjem za mlade (kot npr. Svetovno srečanje mladih). To je lahko eden od načinov, kako ponovno odkriti Cerkev, v njeni večji širini, okušajoč različne majhne in večje razsežnosti Cerkve, ki so žive in rado-darne konkretности, ki jo obenem obnavljajo. Mladi se tako lažje zavedajo, da je že res,

da je znotraj Cerkve kakšna celica, ki zbolí ali pa se okuži, kar pogosto pripovedujejo časopisi, vendar pa da to obenem ne predstavlja Cerkve kot Kristusovega telesa v celoti. Sodelovanje in okušanje življenja Cerkve ne samo v določenem predelu lokalne Cerkve (kot župnijske celice), ampak tudi preko meja le te: ta obraz matere se razodeva v tem primeru še na bolj izrazit način.

Ubogí in pozabljeni kot bratje. Frančiškova karizma, v kateri so potopljeni mladi iz "Frame", jim omogoča, da lahko le tako nabirajo številne vzpodbude. Niso kot nekakšna rekreativna skupina, ali celo kot organizacija prostovoljcev, temveč so bratstvo, poklicano k življenju od Gospoda. Sledeč zgledu Frančiška Asiškega, njegovi bližini pozabljenim, se vsak od mladih trudi za letno karitativno služenje. Nekateri med njimi gredo kakšno popoldne v zapore, da bi tako lahko srečali obsojence, ostali se posvečajo služenju po različnih šolah, posebej še otrokom migrantov, ki imajo jezikovne probleme, spet drugi darujejo svoj čas animaciji skupin z posebnimi potrebami...

Dejavnosti so številne in vsi se trudijo, da bi evangelij postal tudi živi del lastne resničnosti.

Framaši našega samostana v Milanu (Piazzale Velasquez), zares delijo svojo osebno vero z našo redovno skupnostjo. Vse to po zaslugi njihove skupne vzgoje, molitve, skupnih izkušenj dobrotelčnosti ter tudi skupnega praznovanja, ki je nepogrešljiv sestavni del za njih (in tudi za nas brate). Duhovni asistenti se zavedamo, da ti mladi najbolj potrebujejo to, da se jim zares prisluhne, da se jih prepozna in spremlja.

br. Antonio Ratti

Življenje – kakšna igra je?

Je življenje igra? Je igra življenje? Ob teh dveh vprašanih se skoraj tako zapletem kot ob tistem, ali je bilo prej jajce ali kura. Včasih sem mi res zdi, kot da sem neka figura v igri, ki jo nekdo igra – kmet brez pravice, včasih kraljica, polna upanja, spet naslednjič trdnjava. Kdo igra igro mojega življenja in kdo je glavni?

Ne bom kopala globlje, ker ne vidim pravega konca, niti ne vem, kam bi me pripeljalo. Verjetno bi moral moj zapis izpasti bolj igrivo, a v teh dneh pač ne gre in v teh letih si to preprosto priznam. Težki so in temni, prinesejo pa kakšen žarek upanja. Dva sta posijala tudi v zadnjem tednu.

Gorska reševalna služba v Škofji Loki je praznovala 40 let. Reševalke in reševalci, ki so ljudje na mestu, so me povabili k sodelovanju pri pripravi slavnostne prireditve in nekajkrat smo se srečali. Želela sem slišati njihove zgodbe. Veliko se jih konča tako, da se razidejo v tišini, vsak s svojimi mislimi – saj se marsikatera nesreča konča s smrtjo. Nekateri primeri so takšni, da se jim danes smeji, a ko so jih klicali sredi delovnega dne ali noči, potem pa sami odpeljali ponesrečenca v dolino, kar je bilo zelo tvegano in nepremišljeno,

niso bili dobre volje. Mnoge akcije so takšne, da se srečno končajo za vse in to je najlepše plačilo za njihovo prostovoljno delo. Spoznala sem, da so ljudje, ki ne govoričijo veliko, ampak pri njih štejejo dejanja. Ljudje, ki so svoj v svoj hobi, v ljubezen do gora, dahnili nekaj več. Pripravljene so tvegati svoje življenje za to, da lahko rešijo drugega. Hvaležna sem, da sem jih spoznala.

Kako je, ko se narava poigra z nami, pa smo doživeli pred kratim. Družina iz okolice Tržiča je ostala brez hiše – rešili so si življenje in danes so najbolj hvaležni, da so živi. Posebej po težki bolezni očeta, ki je imel ob operaciji srca in vseh zapletih, ki so sledili, le deset odstotkov možnosti, da je preživel. Na naši šoli smo se odločili, da jim po svojih močeh pomagamo, saj je prav, da se že otroci zavedo, kako pomembno je v stiski pristopiti na pomoč. In so priskočili in skupaj s starši sodelovali ter darovali, čeprav marsikdo med njimi težko preživi mesec. Upam, da se za družino Dolžan začenjajo boljši časi, ker tu, kjer so sedaj, je res dno in pot mora voditi navzgor. Po eni strani doživljajo, kako kruta je lahko usoda, po drugi pa neskončno dobroto ljudi, ki jim v teh trenutkih na svoj način pomagajo.

Ob koncu se vračam na začetek. Kdo igra torej igro mojega življenja in kdo je glavni? Najbrž je glavna vloga v tem primeru moja, režiser in scenarist pa mislim, da je zgoraj: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.« Flp 4,13

Mateja Feltrin Novljan

Otroci in mladi se med prostim časom ne igrajo dovolj

Gašper M. Otrin

»Kdo te to je?« smo se pred leti spraševali, ko smo izvedeli, da namesto Rafota v Maribor prihaja Gašper. »Nas bo razumel, če je doma na drugi strani Trojan? Se bo znašel na Štajerskem? Za kateri klub navija? In kaj pomeni črka M za imenom?« Običajna vprašanja pač, ki se pojavijo, ko človeka še ne poznaš. In si oddahnili, ko se je k imenu dodal še obraz, skladnost med načinom dela in učenja, tipično salezijansko navdušenje nad mladimi, nad Marijo (od tod črka M) in nad igro. In vsaj zaradi zadnjega, če ne kar zaradi vsega naštetega, je gotovo najbolj pravi človek za številko FPja, katerega glavna tema je prav igra.

Če bi se moral sam opisati v petih besedah, katere bi to bile?

Božji otrok, salezijanec, duhovnik, Slovenec, Domžalčan.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo? Koliko te je zaznamovala družina? Kakšno vlogo ima še danes?

Lahko govorim o čisto navadnem otroštvu, brez velikih turbulenc in posebnosti. Sem najstarejši od treh otrok. Družina je imela seveda ključni pomen, da sem danes to, kar sem. Lahko govorim o razširjeni družini, skupaj s starimi starši in pa stricem in teto, saj smo živeli skupaj v nekakšni veliki tridelni hiši. Ko se oziram nazaj, sem hvaležen za družino, v kateri sem odraščal in kljub kasnejši ločitvi staršev ohranjamo lepe in pristne odnose.

Kako nekdo, ki ne živi v župniji, ki jo vodijo salezijanci, pride v stik z Janezom Boskom? Kakšna je bila tvoja pot do tega, da si postal salezijanec?

Saj vemo, da Bog tudi po krivih črtah piše ravno in takšna je moja izkušnja. Ko sem konec tretjega letnika srednje šole že razmišljal o tem, da bi svoje delo in življenje na nek način posvetil mladim, nisem imel pojma, kaj to pomeni, niti kako naj bi to izgledalo. Čutil sem neko hrepenenje po tem, nek klic, ki je zahteval odgovor. In ko sem iskal ta odgovor, mi kot dar po pošti pride življenjepisna knjiga o sv. Janezu Bosku. Ni mi bilo težko razumeti in uvideti, da je to tista pot, ki mi jo je Bog namenil. Sledila so še mnoga druga znamenja pred in po tem in bi res moral biti slep, da jih ne bi videl.

V Mariboru smo te poznali, da si bil prisoten na mnogih scenah (nogometna liga, združenje animatorjev oratorija, skvati, mladi, starši, delo v mladinskem centru in zavodu A. Majcna, Jezus Explosion...), težko si je predstavljati, da te tudi sedaj, ko si v Želimljem, ne bi »trgali« na več strani ... Kaj je tvoje prvo poslanstvo?

Temeljno in prvo poslanstvo, h kateremu sem poklican, je »biti znamenje in prinašalec Božje ljubezni mladim.« Kot salezijanec duhovnik imam zares veliko priložnosti, da to poslanstvo izpolnujem. Od letošnjega avgusta sem kot vzgojitelj vpet v delo dijaškega doma sv. Janeza Boska, na gimnaziji poučujem predmet 'Vera in kultura' in

sem ravnatelj Majcnovega doma duhovnih vaj, kjer skupaj z animatorji letno organiziramo 10 terminov duhovnih vaj, ki se jih udeleži okoli 1000 otrok in mladih. Delo v dolini pod svobodnim soncem je zares lepo, pomenljivo, pestro, hkrati pa odgovorno ter zahtevno in terja popolno predanost mladim. Za to skrbi skupnost osmih salezijancev.

Človek te le redko vidi slabe volje in to kljub temu, da si polno zaseden. Kje sam dobivaš energijo za svoje delovanje?

Izvir moči, veselja, predanosti in gonilna sila vsega je vera, je Sveti Duh s svojimi darovi. Pogosto se srečujem z ljudmi, laiki in duhovniki, ki delajo po župnijah, in v njih vidim ogenj in žar, ki ga živijo in predajajo drugim. Žal pa je tudi nemalo tistih, ki namesto Božje ljubezni širijo na druge svoje človeške »bolezni« in s tem mnoge odvrtaajo od Boga in vere in predajajo izkrivljeno podobo Cerkve.

Eno izmed področij, kjer se pojavlja tvoje ime, so tudi knjige o igrah (Igra je zakon, Igraj se z mano,

Žogaj se z mano, Psihosocialno interaktivne igre za otroke in mlade), se salezijanci že po svojem bistvu radi igrate?

Kot animatorja me je vedno jezilo, da so bile knjige z igrami tako drage, vsebovale so premalo iger, ki so bile zelo enolične. Zato sem se že v začetku svoje salezijanske poti poglobil v igre in nastala je prva knjiga 226 iger. Sledile so še tri druge, trenutno pa je v izdelavi igra s kartami za lažje izražanje čustev. Salezijanci se nasploh zavedamo pomena igre, ki pride še posebno do izraza med odmorom, ki je ključni trenutek salezijanske vzgoje.

Katere so bile tvoje najljubše igre, ko si sam bil otrok in mladostnik? Kaj pa sedaj?

Kot otroka me je najbolj zaposloval gunitvist, med dvema ognjema, ravbarji in žandarji, frnikule. V mladostnem obdobju so to bile bolj športne igre kot košarka in nogomet. Sedaj ... zelo rad poiščem kakšne nove igre, ki jih mladi še ne poznajo. Priložnosti za igre pa je v Želimljem na pretek, bodisi v dijaškem domu, pri duhovnih vajah, idr.

Kje sam vidiš prednosti uporabe iger pri delu z otroki in mladimi pa najbrž tudi odraslimi?

Na hitro

Šport in športnik, ki ti je všeč:
Košarka, Luka Dončić

Pet stvari, brez katerih bi težko zdržal:

Poslanstvo, mladi, testenine, telefon, žoga

Idealni kraj za počitnice:
hrvaški Jadran

Svetnik, ki ti je blizu (ob Janezu Bosku, seveda):

sv. Dominik Savio

Pesem, ki so jo zadnje čase bolj pogosto vrtiš:

Dani i godine (Nina Badrić)

Igra je eden od pomembnih pedagoških elementov, kakor tudi šport, glasba, idr. Igra je tista, ki ustvarja sproščeno okolje, kjer je prostor za izražanje, pa tudi za tekmovalnost, pravila in sodelovanje. Prav v igri se večkrat pokaže, kdo v resnici sem, kakšen je moj karakter. V pedagoškem delu je pomembno, da je tudi vzgojitelj dejaven pri igri, da ni zgolj opazovalec. Zanimivo je med igro opazovati odrasle, saj mnogi mislijo, da so obdobje »igranja« prerasli, kar seveda ni res. Svet odraslosti nikakor ne pomeni svet brez igre! Mnoge frustracije se sprostijo prav pri igri, tukaj mislim še posebno na psihosocialne igre, pa tudi sicer.

Svet se je v zadnjih desetletjih precej spremenil, koliko je to vplivalo tudi na področje igre in igranja, so igre na prostem zamenjale računalniške igrice?

Nasploh je problem v tem, da se otroci in mladi med prostim časom ne igrajo dovolj. Preveč krožkov, preveč navzočnosti zgolj odraslih, premalo druženja na igriščih, odvisnost in pretirana uporaba virtualnih igrišč povzročata mnoge socialne stiske. Dati otroku prostor za spontano igro, za igro z drugimi, za kakšno buško in odrgnino na ta račun, je največkrat pozitivno zanje.

Kako pripraviti dobro igro, na kaj je treba biti pozoren?

Kakšno dobro navodilo najdete tudi v kateri od mojih knjig. Najboljši kriterij so otroci in mladi, ki kmalu presodijo in ugotovijo, ali je igra dobra ali ne. Biti mora ravno prav dolga, z jasnimi navodili, atraktivna, taka, da so v njej vsi dejavno vključeni. Ne sme zahtevati posebnih spretnosti in mora imeti jasno opredeljen potek, začetek in konec. Še boljše, če vsebuje kak element presenečenja ali nevsakdanje pripomočke.

Z igrani je povezan tudi šport, imamo papeža, za katerega se ve, da mu je blizu nogomet, kje je torej stična točka med krščanstvom in športom?

O povezanosti in pomenu govori tudi kak Cerkveni dokument, tudi nedavna sinoda mladih je razpravljala o tem. Osebnostno sem mnenja, da šport kot tak še vedno premalo izkoriščamo pri pastoralnem delu in ga premalo upoštevamo in vključujemo v mladinsko delo v župniji in drugih Cerkvenih ustanovah.

Kaj pa profesionalni šport, že otroci (kaj šele vrhunski športniki) imajo težave z uskladitvijo tekem med vikendom in obiskovanjem npr. nedeljskih svetih maš. Kje v Cerkev imajo športniki svoje mesto?

Srž problema je v neodzivnosti staršev, ki popuščajo pritiskom klubov glede nedeljskih tekem. Poznam primer, ko se je skupina staršev uprla nedeljskim tekmam in jih je bil klub primoran premakniti na druge dneve. Dejansko imajo starši to moč, žal jih je le peščica takih, ki so željni kaj ukreniti. Sicer pa je za mnoge družine tudi šport postal religija, kamor gre v nedeljo cela družina. Gre za procesije mnogih, ki se zgrinjajo na stadione, kjer gre za obred (himna, navijanje, ...) po katerem sledi agape isto mislečih.

sprevrže v »vojno« med našimi in vašimi, kjer ni več pomembna ekipa, za katero navijaš, temveč nasprotovanje in celo sovraštvo do nasprotnika. Tako imamo na igrišču športne nasprotnike in nasprotnike na tribunah, ki gojijo množično antipatijo, ki sega izven meja stadionov in se seli na ulice, trge, družbena omrežja ... Športno navijanje pa je vse prej kot poniževanje in zaničevanje nasprotnika.

Kako potem pravilno ovrednotiti šport?

Šport je lahko vstopna in povezovalna točka za otroke in mlade v župniji, hkrati pa priložnost za medgeneracijsko povezovanje. Ne gre za konkuriranje klubom, temveč za pastoralno priložnost predvsem v obdobju pred in po birmi.

Pred nami so prazniki in novo leto. Kaj si želiš v prihodnjem letu?

Ob koncu in ob prihodu novega leta si po navadi, vsaj v mislih, zastavimo kake cilje in težimo k uresničenju skritih sanj. Sam nisem bil nikoli kaj dosti navdušen nad »novoletnimi« željami in sklepi. Prepričan sem, da je treba živeti vsak dan v polnosti in biti 100% pri stvari, ki jo počnem. Vsaj mladi, pa tudi drugi, po navadi hrepenijo po nečem več, po nečem boljšem in drugačnim, a nikomur ni jasno kaj točno naj bi to »več« in »boljše« in »drugačno« bilo. V ozadju vsega vsakdo išče mir srca in notranje veselje. Odgovor na to hrepenenje pa se skriva v don Boskovem

Ob nogometu in ob tem, da si sam živel v Mariboru in navijal v nogometu za Olimpijo, ni mogoče mimo stvari, ki se dogajajo v »tretjem polčasu« (izgredi navijačev, obtoževanje sodnikov, ...). Kako daleč se lahko gre pri podpiranju svojega kluba)?

Gre za zaprte skupine, katerih namen je sicer podpora svojemu klubu, ki pa se skoraj vedno

reku, ki pravi: »Delaj, kot da ne boš nikdar umrl in živi, kot da boš umrl še danes.« Zato vsem vam, dragi Frančiškovi prijatelji, želim, da bi zmogli in znali živeti v polnosti vsak trenutek in vsak dan, ki nam je podarjen in z vsem kar nam prinaša.

Enako želimo tudi tebi!

Pogovarjala se je Fani Pečar

Pravila pri uporabi iger

Vsak, ki ima vsaj malo animatorja v sebi, ve, da igre ne stečejo vedno, kar same od sebe. In da koristi, če poznamo vsaj malo osnov, kako pripraviti igro. Tu je nekaj napotkov, ki k temu pomagajo.

- ⊙ Igra mora biti prilagojena starosti otroka. Če je pretežka ali prelahka, postane nezanimiva.
- ⊙ Pri šolskem otroku v ospredje stopa skupinska igra, kajti otrok je že toliko star, da se lahko podreja pravilom igre. Veseli se uspeha v skupini, hkrati pa se uči upoštevanja članov skupine in podrejanja v korist kolektiva.
- ⊙ Igro je potrebno končati ob pravem času. Če jo zaključimo šele takrat, ko otroci nimajo več interesa zanjo, potem smo pravi čas že zamudili.
- ⊙ Preden otrokom damo igro in želimo, da se ob njej tudi kaj naučijo, moramo vedeti, zakaj – zastaviti si moramo cilje.

- ⊙ Igre (sploh če gre za nove) je potrebno pred uporabo preizkusiti (pregledati pravila, prešteti figurice, pregledati igralne plošče, načrtovati točkovanje ...).
- ⊙ Pravila morajo biti voditelju kristalno jasna, da se lahko v dvoumnih situacijah suvereno odloči. Podati jih je potrebno jasno in kratko.
- ⊙ Izberimo take igre, ki tudi nas veselijo – v kolikor sami ne verjamemo v igro, bo kmalu postala dolgočasna tudi drugim.
- ⊙ Voditelj igre lahko sodeluje v igri v kolikor je ob tem sposoben ohranjati pregled nad celotnim dogajanjem.
- ⊙ Okolje samo vzpodbuja ali zavira igro, zato si je potrebno vzeti čas, da pripravimo prostor. Lepo se igrajte!

Fani Pečar

Ste sedanjost in bodite svetlejša prihodnost

Ob koncu sinode o mladih, ki je potekala v Rimu meseca oktobra, so sinodalni očetje pripravili pismo, ki so ga namenili mladim.

Na vas, mladi z vsega sveta, se sinodalni očetje obračamo z besedo upanja, zaupanja in tolažbe. Te dni smo zbrani, da bi poslušali glas Jezusa, »večno mladega Kristusa ter v Njem prepoznali vaše številne glasove, vaše vesele vzklike, trenutke tožbe in tišine.

Vemo za vaše notranje iskanje, veselje in upanje, bolečine in stiske, ki povzročajo v vas nemir. Želimo si, da bi sedaj prisluhnili naši besedi. Hočemo biti sodelavci vašega veselja, da se bodo vaša pričakovanja spre-

menila v ideale. Prepričani smo, da ste se s svojo voljo do življenja pripravljene zavzeti, da vaše sanje postanejo konkretnost tako v vašem bivanju kot v človeški zgodovini.

Naj vam naše slabosti ne vzamejo poguma in naj krhkost ter grehi ne ovirajo vašega zaupanja. Cerkev vam je mati, ne zapusti vas. Pripravljena vas je spremljati na novih poteh, na višinskih stezah, kjer Sveti Duh močnejše veje ter odnaša stran meglo ravnodušnosti, površinskosti in obupanosti.

Ko je svet, ki ga je Bog tako ljubil, da mu je podaril svojega Sina Jezusa, sklonjen na stvari, takojšen uspeh, užitek ter tepta najslabotnejše, mu vi pomagajte vstati ter mu usmeriti pogled na ljubezen, lepoto, resnico in pravičnost.

En mesec smo hodili skupaj z nekaterimi izmed vas ter z mnogimi drugimi, povezanimi z nami preko molitve in dobrohotnosti. Sedaj želimo nadaljevati pot na vsakem koncu zemlje, kamor nas Gospod Jezus pošilja kot učence-misijonarje.

Cerkev in svet nujno potrebujeta vaše navdušenje. Postanite sopotniki najslabotnejšim, najbolj krhkim in tistim, ki jih je ranilo življenje.

Ste sedanost in bodite svetlejša prihodnost.

Misijonsko srce

Dragi Frančiškovi prijatelji! Potem, ko sem se vam s svojim pisanjem že nekajkrat oglasil iz Francije, sem pomislil, da vam opišem, kako je prišlo do tega, da moje redovno življenje poganja korenine v tuji deželi. Začetek te zgodbe sega kar daleč nazaj, ko sem pred približno trinajstimi leti v svojem srcu nenadoma sklenil, da krmilo svojega življenja izročim v Jezusove roke. Spominjam se, bilo je zvečer, pred spanjem, premik v srcu je bil korenit, z neko nadnaravno gotovostjo sem vedel, da bo od tedaj naprej moj glavni vodnik Jezus. To temeljno odločitev je spremljala misel na misijone in življenje se mi je kazalo kot prostrana avantura. Trdno zaupanje v Boga in mehka vznemirjenost srca sta se povezali v nekaj novega, veliko globljega od do tedaj poznane. Hitro sem sem se vključil v priprave za laiškega misijonarja, toda že po nekaj mesecih dozorel v odločitev za ... redovnika. Skorajšnje srečanje z brati kapucini pa je v mojem srcu zbudilo prepričanje, da zaprosim za sprejem pri njih. Pozanimal sem se še ali so navzoči v misijonih. Nekoliko

Bratska skupnost ob mojem prihodu

razočaran sem videl, da slovenska kapucinska provinca nima brata v misijonih, minoriti pa so jih, na primer, imeli. Sledil sem klicu, kot sem ga prepoznaval in ostal pri kapucinih. V dobi začetne formacije je bilo veliko različnih dejavnosti, pa tudi potovanje, da je bila misel na misijone pomaknjena na stran. Ko sem že imel večne zaobljube in med pripravami na duhovništvo, pa se je v redu začelo govoriti o Projektu Evropa. Brat Štefan je navdušeno pripovedoval, kako je v Franciji nekaj bratov spoznalo, da je njihova velika in stara kapucinska provinca obsojena na propad, če ne bodo začeli živeti tako kot so bratje vedno znali: v molitvi in preprostem bratskem življenju. Njihova izkušnja se je prenesla še na nekatere druge province zahodne Evrope, kjer je vera in kapucinski duh opešal, in rodila se je ideja o že imenovanem projektu. Predvsem evropski bratje naj bi prišli skupaj in ustvarili nekaj novega, lepega in pričevanjskega za vero v Jezusa Kristusa. To je v meni ponovno obudilo plamen misijonskega srca. Predstojnikom sem izrazil svojo razpoložljivost in čakal... Šel sem v Benetke na srečanje vseh podobno zainteresiranih bratov. Tam sem bolj od blizu spoznal upanja, pa tudi neznanke in zagate odgovornih za organizacijo te novosti. Govori-

lo se je o Franciji, Irski, Belgiji, Španiji, Avstriji. Veliko vprašanj, mnenj in nekaj odgovorov. Kljub nekoliko načeti odločenosti sem zaupal klicu in se začel učiti špansko. Tako, za vsak slučaj, če bi me poslali v Španijo. En semester sem hodil sam na tečaj španščine. Potem so slovenski bratje potrdili moj odhod. Zdaj je bilo potrebno čakati na dokončno odločitev bratov iz vodstva v Rimu glede kraja. Po nekaj mesecih sem prejel obvestilo, da grem v ... Francijo. To je bilo presenečenje! Nepoznana dežela, meni povsem nepoznan jezik in zato strah pred neznanim me je hromil, pa hkrati krepil zaupanje v Boga. Vse skupaj se mi je zdelo kot igra Življenja, v katero sem bil povabljen kot igralec, ki naj svojo vlogo zopet čim bolje živi v globokem in popolnem zupanju Jezusu Kristusu – njenemu glavnemu režiserju. Naša pota so različna, steze bolj ali manj prepletene, včasih zapuščene, toda zaupanje v Boga, ki je nad vsem in vse čudovito vodi, je največji izraz dostojanstva človeka. Mir, ki ga daje taka vera vanj, je misijonski duh za življenje ljudi v svetu teme.

Mitja Marija Ponikvar

9 bd Lafayette
63000 Clermont-Ferrand
Francija

Naša skupnost danes

Otrok, animatorka, predsednica FO in FRAME

Bilo je poletje leta 2005. Mami me je prijavila na duhovne vaje k kapucinom v Vipavski Križ. Tam sem spoznala punco, s katero smo se kasneje še velikokrat družile. Ker sem si želela, da bi to prijateljstvo ostalo, duhovne vaje pa še trajale, me je punca povabila k Frančiškovim otrokom. Povedala mi je, da se imajo zelo fajn, da veliko pojejo, se igrajo, molijo in ustvarjajo. Prišel je september in z njim tudi srečanja Frančiškovih otrok. Skupaj s punco, ki sem jo že prej omenila, sva bili v najstniški skupini. Skupina je bila namenjena starejšim Frančiškovim otrokom. Takrat nas je bilo približno 10 najstnikov in okrog 20 otrok. V spomin so se mi najbolj vtisnili festivali Frančiškovih otrok in Frančiškove mladine, dajanje obljube Frančiškovih otrok ter Podaj Mi Roko. Rada se spominjam tudi manjših rvajih kut, ki smo jih nosili ob raznih večjih priložnostih. Verjetno bi se še kje našla kakšna fotografija.

Sobote so minevale in kmalu sem lahko postala Frančiškova animatorka. Te službe sem se izjemno veselila. Včasih, ko doma ni bilo na razpolago prevoza, sem se v 40 minut oddaljen Vipavski Križ odpravila kar peš. V času animatorstva sem želela dati Frančiškovim otrokom in najstnikom to, kar sem tudi sama prejela od svojih animatorjev, Frančiškovega duha. Sv. Frančišek je takoj

prirasel k srcu, sploh njegov odnos do narave in stvarstva ter molitve. Vsa leta animatorstva sem ob petkih obiskovala tudi Frančiškovo mladino, kjer sem dobila novega zagona za sobotna srečanja in sprostitev po napornem tednu. Ob vzponih in padcih sem se učila ter postala to kar sem.

Sem Karin Črnigoj, študentka 2. letnika Izbrazevalne matematike na magistrskem študiju. Trenutno že sedmo leto bivam v Mariboru, vendar po srcu še vedno Primorka iz okolice Ajdovščine. Ko sem prišla študirat v Maribor mi je bilo edino logično, da se pozanimam o Frančiškovi mladini, kdaj potekajo srečanja in kje se mladina srečuje. Teče že sedmo leto odkar sem članica mariborske Frame in moram reči, da mi je postala del vsakdana, kot druga družina. Z njo molim, se ji zaupam, se družim in še marsikaj drugega. Frama mi daje duhovno hrano, ki je na fakulteti in v drugih institucijah ne dobim.

Od kar se spomnim sem rada hodila na srečanja, ki so bila na slovenski ravni (du-

hovne vaje Frame, Festival Fo in Frame ter ostala sprotna srečanja). Kar mi pa ni dišalo, so bili kapitlji. Prvič sploh nisem poznala pomena besede, drugič pa so tja vedno hodili »funkcionarji«, ki so volili novo vodstvo. To se je spremenilo leta 2014, ko sem dobila vse obrazložitve kaj to je in da niso namen kapitlja le volitve, temveč tudi druženje in povezovanje z ostalimi framaši. Takrat sem se kapitlja udeležila in bila izvoljena v Narodni svet kot predstavnica primorske regije. Ko sem bila izvoljena, še nisem vedela, kaj to pomeni zame, kaj bom sedaj sploh morala delati. Od predhodnika sem dobila vse potrebne napotke in priporočila, kako naj izvajam svoje zadolžitve. Tri leta mandata so šla mimo zelo hitro in zopet je prišel čas volilnega kapitlja. Volitve smo imeli v soboto zjutraj. Takrat sem bila pripravljena prevzeti katero izmed dodatnih vlog v narodnem svetu, če bi bilo to potrebno, sicer pa nisem več imela namena ostati v njem. Prehitel me je klic in po več neuspešnih zaporednih volitvah predsednika Frame sem se odločila, da sprejemem to mesto jaz. Volitve za ostale člane narodnega sveta so potekale precej hitreje. Največji šok pa sem doživela, ko smo bili potrjeni vsi člani. Teh oseb nisem osebno najbolje poznala in strah me je bilo, kako bomo skupaj funkcionirali. Sedaj si dela v narodnem svetu brez njih ne znam predstavljati. Smo skupina mladih, ki nam ni nič težko. Spomnim se našega prvega

sestanka. V naprej sem se pripravljala, kako jih bom motivirala in prigovarjala, da sprejmejo še ostale nerazdeljene vloge, kot je blagajničar, zapisnikar, mednarodni delegat, odgovorni za medije, odgovorni za formacijo in odgovorni za kroniko. Moj strah je bil odveč, saj so se kar sami javili za funkcije za katere so se čutili poklicane. Znotraj Narodnega sveta radi pomagamo en drugemu, trenutno zaradi bolezni oni več pomagajo meni za kar sem jim neizmerno hvaležna. Osebno mi biti predsednica ne pomeni nič, če ne bi imela ob sebi take ekipe. Oni me dopolnjujejo in mi dajejo pomen k nazivu Predsednica FO in FRAME Slovenije.

Če sem v prejšnjem mandatu več časa posvečala pripravi programov in pisanju katetez, sedaj več časa porabim za pripravljane sestankov Narodnega sveta. Potem so tu še priprave na ostale sestanke, pisanje poročil, organizacija, pogovor s člani Narodnega sveta in preverjanje, če člani Narodnega sveta opravljajo svoje zadolžitve. Trenutno si želim, da bi se z vsemi Frančiškovi še bolj povezali in da bi mlajše generacije, kljub »natempiranemu« času, videle nekaj več, kot zgolj šolo, učenje za ocene, kajenje ali pijančevanje. Sama se trudim, da bi evangelij živela vsak dan in ga tudi neposredno oznanjala s tem kar sem in to kar živim. Sv. Frančišek mi je res velik zgled glede tega. Pri njem me še posebej nagovarja dejanje, ko je objel gobavca.

Karin Črnigoj

V zaporu

Veliko ljudi ob besedi »zapor« pomisli na rešetke, za katerimi je nekdo (po možnosti s sovražno-jeznim izrazom na obrazu), ki je nevaren za družbo in si zasluži, da je tam vsaj za nekaj časa, če ne kar za zmeraj. Oziroma čim dlje, tem bolje.

Zapor je svet v svetu, odmaknjen/odrinjen stran od »normalne« družbe, zato marsikdo z lahkoto sprejme zgoraj opisano sliko njegove realnosti.

Ampak, če pogledaš to sliko od blizu, se za njo odpre poseben svet.

Opera je eden od milanskih in hkrati največji italijanski zapor s približno 1.400 zaporniki (in približno 800 pazniki). Vsak pa ima svojo zgodbo. Zgodbe, ki so žal večkrat spregledane ravno zaradi slike, opisane na začetku. Zakaj bi se moral »ukvarjati« z nekom, ki je naredil nekaj slabega in je (končno) dobil, kar je zaslužil?!

Odgovor na takšno vprašanje najdemo v Jezusu, ki poleg opisa sodbe ob koncu časov, ko večkrat poudari: »V ječi sem bil in ste prišli k meni«, umira in umre ravno med razbojniki...

Sam sem imel s tem nekaj težav. V zaporniški kapeli, kjer s še tremi sobratih glasbeno animiram dve sveti maši, je bila včasih slika

usmiljenega Jezusa, okoli nje pa postavljene rešetke. Ob tem prizoru je bil v meni kar nekaj časa nemir: »Ampak Jezus je bil nedolžen, ti može tukaj pa niso!«

Misel slavnega glasbenika, ki pravi: »Verjamem, da se lahko ljudje spremenijo, ampak le na slabše«, je mogoče v naši družbi navzoča predvsem ob teh primerih. Osebni odnos z zaprtimi in poslušanje njihovih zgodb pa postavi stvar na glavo. Marsikdo mora preživeti vse življenje (v Italiji obstaja dosmrtna kazen brez možnosti pomilostitve) v gibalno omejenem območju, kjer - za lažjo predstavo - »sprehod zunaj« pomeni hojo v krogu po majhnem dvorišču, obkroženem s 5-metrskimi betonskimi zidovi, ker je pač sledil načinu življenja, v katerem je bil vzgojen od malih nog.

Vendar - s čim sem si pa jaz zaslužil, da sem rojen v bolj zdravem okolju?

Tako s pogledom v Jezusa tisti nekdo za rešetkami postane Nekdo in obraz s sovražnim pogledom postane Obraz s solzami v očeh, ki si želi ljubezni in sprejetosti kot človek.

br. Ambrož Brezovšek

Odvreči navlako

Kupujemo, kupujemo in kupujemo ..., pa se nam stvari nabirajo in nam polnijo življenja. Če smo še malo nagnjeni h kopičenju (kot kakšen hrček), potem se stvari nabere še več.

Stvari nam polnijo prostore, polnijo nam čas: hraniti jih je treba, premikati sem in tja, nekatere čistiti, se jim ogibati, pospravljati, nekatere vzdrževati in jih – včasih še dobre – metati stran. Postopno, ne da bi opazili, se množica stvari spremeni v navlako.

Kaj je navlaka?

Če preprosto pogledamo v Slovar slovenskega knjižnega jezika, vidimo, da je navlaka definirana takole: nekoristne, odvečne stvari. Troje: nekoristne – odvečne – stvari.

Stvari

Prvo kot prvo: navlaka so stvari. Oseba nikoli ni navlaka. Oseba seveda lahko pripomore – in to bistveno – h količini navlake, lahko dela navlako, ni pa oseba navlaka.

Včasih se sicer obnašamo tako, da osebo obravnavamo kot navlako – preprosto jo odvržemo. Odvržemo odnos. Še posebej v dobi utilitarizma, ko mora vsaka oseba imeti vrednost za nas, če ne gre v smeti.

To poudarja tudi papež Frančišek v Radosti ljubezni, spodbudi o ljubezni v družini: "To, kar se dogaja s stvarmi in okoljem, se prenaša na medosebne odnose: vse se lahko zavrže; vsak predmet lahko uporabimo in potem zavržemo, potrošimo in uničimo, izkoristimo, dokler služi." (Radost ljubezni, poglavje 39).

In naprej, kjer papež govori o nasilju in manipulaciji v spolnosti: "V tem času je zelo nevarno, da tudi spolnost obvladuje uničujoč duh »uporabi in odvrzi«. Telo drugega pogosto uporabljamo kot predmet, ki ga obdržimo, dokler nam nudi zadovoljstvo, in ga zavržemo, ko izgubi privlačnost." (Radost ljubezni, poglavje 153)

Ko nekdo dela napoto v našem življenju, ga preprosto odvržemo. Na primer ženo, dekle, moža, fanta, očeta, mamo, dedka, babico. Slišal sem, da je nekdo odvrigel ženo, ker se mu je ni splačalo imeti.

Odvečne

Odvečne stvari so tiste, ki so nam odveč, nam ne služijo več, jih ne uporabljamo več ali pa izredno redko.

Takoj "na prvo žogo" vidim kot svojo navlako dve radioamaterski postaji (z vso opremo), ki sem ju pred več kot dvajsetimi leti, ko sem še letel s padalom, potreboval, sedaj pa mirno počivata v omari, jemljeta prostor in ne koristiti nikomur. Se ju bom znebil.

Še veliko je tega. Veliko dela bo.

Nekoristne

Nekoristne za koga? Zame, za mojo ženo in za mojo družino. Komu drugemu pa lahko nam nekoristne stvari pridejo prav. To, da pride stvar še komu prav, je treba omogočiti.

Koliko nekoristne in koliko odvečne?

Kakšna naj bo – če rečem malo v poslovnem žargonu – stopnja odvečnosti in stopnja nekoristnosti, da bi se stvar štela za navlako in da jo pošljemo iz našega življenja? Na to vprašanje ne bom odgovarjal. Vsak naj si odgovori sam, za poročene naj bo to stvar dogovora, naj bo stvar iskanja edinosti med zakoncema.

Kot prvo pa si je treba priznati, da se je navlaka nabrala tudi v našem življenju. Vsakemu se je. Vsaj nekaj.

Jaz je imam mnogo. Začenjam z odmetavanjem.

Kako pa? Podarjanje ali odprodaja in darovanje denarja ubogim. Komu darovati? Bova določila skupaj z ženo.

Še en izziv: Preprečevati kopičene prihodnje navlake. Pomaga četrti R (refuse).

Aleš Čerin – na www.prosprostost.si

Etiopija

Končno sem imela milost spoznati deželo nasmejanih obrazov, sijočih oči in prisrčnih ljudi, ki jim že mnoga leta neutrudno pomaga salezijanec p. Jože Andolšek. Gre za eno izmed najrevnejših dežel sveta.

Najprej sem spoznala pokrajino Gambelo, ki leži v tropskem delu Etiopije. Skromne vasi, s slabimi cestami. Zveri lahko srečaš kar na prostem, saj ne gre za ograjeni nacionalni park. Ljudje živijo v skromnih hiškah ob cesti. Nekateri imajo spredaj nekakšno trgovnico, kjer redko kdo kaj kupi, zadaj pa imajo zelo borno bivališče. Ob cesti srečaš nasmejane otroke in ljudi. Tu imajo sestre Matere Terezije svojo postojanko za oskrbo tistih, ki še ne morejo iti domov in nimajo možnosti, da bi šli v bolnišnico. Dano mi je bilo, da sem lahko pestovala otroke, od dojenčkov do večjih. Skupaj smo tudi barvali, risali in se igrali. Redko imajo vodo, ki zmanjkuje, zato je tudi pomanjkanje elektrike. Kljub temu so sestre pri oskrbi zelo požrtvovalne.

Poblizhe sem poznala počitniški oratorij, kjer se vsako popoldne zbirajo otroci, ki se sicer ne bi mogli drugod in tam čas preživljajo koristno in poučno. Eni igrajo nogomet, drugi rišejo, spet drugi ustvarjajo ali igrajo druge igre ob pomoči animatorjev.

V likovni delavnici sta me »posvojili« dve deklici in trije fantki, ki so se prav veselo spominjali prostovoljcev iz Slovenije, ki so bili pri njih lansko leto.

Nato sem šla v Adis Abebo, glavno mesto Etiopije. To je večmilijonsko mesto prisrčnih ljudi, kjer ni človeka, ki te ne bi pozdravil v domačem jeziku. Tisti najbližji te tudi objamejo. Vidna so nasprotja. Na eni strani peščica premožnih, na drugi strani pa najrevnejši. Veliko ljudi živi v provizoričnih hiškah, ki to sploh niso, ker imajo le borno posteljo, kuhalnik in stol.

Na cestah vlada prometni kaos a so kljub temu nesreče redke. Veliko je tudi mladih, ki dneve in

noči preživljajo na cesti. Srečaš pa tu tudi bolnika z ranami, za katerega se nihče ne zmeni...

Tam sem najprej spoznala dom za otroke brez staršev, ki ga vodi red sester iz Malte. Tam so otroci od rojstva do 18. leta starosti. Zanje pa skrbijo tudi zaposlene domačinke in prostovoljci. Ti najdenčki so me zelo nagovorili in vidno pretresli. Z njimi sem se igrala in jih pestovala. Risali in pisali smo, ter se na koncu tudi posladkali s slovenskimi keksi. Tukaj vladal bolj ali manj počitniški duh in še deževalo je.

Ne da se povedati kako ljubki so ti otroci, kako so odprti. Željni so tvoje bližine. Pozdravi, petje, prisrčnost. Slovo tukaj je bilo zelo ganljivo in pretresljivo.

Spoznala sem tudi center, ki ga vodijo salezijanci. Po večini so to Italijani, pa tudi domačini in drugi. V tem centru so vrtec, šole, delavnice za ročna dela pa tudi majhna tiskarna. Vsak dan tja prihaja okrog 500 otrok, ki bi drugače bili na cesti. Zanje se izvajajo razne aktivnosti. Jaz sem se z njimi spet preizkusila v likovni dejavnosti in bili so zelo ustvarjalni. Vsi otroci tudi vsak dan dobijo topel obrok.

Že od rane mladosti sem čutila klic za misijone, da bi pomagala najbolj potrebnim. Zmorem imeti rada otroke in druge ljudi, jim pomagati. Več kot dajem, več tudi prejmem.

Slovo je bilo zelo težko. Dan in noč sem z mislimi v tej deželi. Ob delu z revnimi sem postala drugačna. V to deželo, k tem ljudem se bom zagotovo še vrnila.

Vabim vas, da tudi vi postanete botri kakšnemu otroku in mu tako pomagajte, da bo lahko preživel otroštvo in mladost ter v življenju dosegel svoj poklic in si ustvaril družino.

Dominika Tibaut

Romanje mladih v Italijo

Letošnja škofovska sinoda je bila namenjena mladim. Tako se nas je 50 nadobudnih mladih iz Slovenije ob zaključku sinode podalo na romanje v Italijo. V organizaciji škofijskega odbora za mlade Maribor in turistične agencije Aritours smo v petih dneh spoznavali Rim, Vatikan in Assisi, nove prijatelje in predvsem sebe.

Da nas ne bi že takoj preplaval italijanski duh, smo se ustavili v Ateljeju duhovne umetnosti Centro Aletti, ki ga vodi naš sonarodnjak, p. Marko Rupnik. Sprehodili smo se do Bazilike Marije Velike oz. Marije Snežne, ki je največja Marijina katoliška cerkev v Rimu in naj bi po legendah bila zgrajena leta 352. Takrat se je patriciju Janezu in takratnemu papežu Liberiju prikazala Marija in naročila naj sezidajo cerkev na mestu, kjer bo zjutraj zapadel sneg. Tako je v

noči iz 4. na 5. avgust grič Eskvilin pobelil sneg. V baziliki je leta 867 Hadrijan II. z vsemi častmi sprejel solunska brata Cirila in Metoda. Slednji bi naj prav tam prejel tudi mašniško posvečenje. Prav tako je Hadrijan II. tam potrdil slovansko bogoslužje. Poleg jaslic tam častijo tudi podobo Matere Božje, ki bi jo naj naslikal sv. Luka. Naša zadnja postaja prvega dne je bil papeški zavod Rusikum, kjer nas je vse najprej presunila čudovita knjižnica, ki hrani vse omembe vzhodnih Cerkva in verstev. Center je bil ustanovljen za zблиževanje med katoliško in vzhodnimi pravoslavnimi Cerkvami.

Sledila je namestitev po naših domovih. Prebivali smo namreč pri prijaznih domačinih iz ene izmed župnij v Rimu. Tako nam ni manjkalo domače kulinarike niti zabavnih ur italijanščine.

Naslednji dan smo se zapeljali do prvega uradnega krščanskega pokopališča - katakomb svetega Kalista. V njih je bila pokopana tudi sveta Cecilija. Tam smo imeli mašo in se zapeljali naprej do bazilike sv. Pavla izven obzidja, ene izmed štirih glavnih bazilik v Rimu. Zgradil jo je Cesar Konstantin I. veliki v 4. stoletju. Po požaru leta 1823, je bila obnovljena. Popoldan

je bil namenjen sprostitvi na plaži Ostie, vendar nam je vetrovno vreme nekoliko spremenilo načrte. Tako smo si ogledali še svete stopnice in papeško baziliko svetega Janeza v Lateranu oz. Lateransko baziliko, ki je stolnica Rimske škofije in uradni cerkveni sedež rimskega škofa, ki je papež.

Nedelja je bila naš glavni namen in vrhunec romanja. V baziliki sv. Petra smo prisostvovali maši, ki jo je daroval sam papež Frančišek ob zaključku sinode. Spregovoril nam je o treh korakih na poti vere: *poslušati, postati bližnji, pričevati*. Po maši je sledil še Papeški pozdrav, ki ga ne bomo pozabili, saj je nas mlade iz Slovenije še posebej omenil. Rekel je Maribor in množica je ponorela. Po ogledu bazilike in vzponu na kupolo je sledil sprehod mimo angelskega gradu, trga Navona in cerkve sv. Neže, ter obisk panteona in jezuitov.

V ponedeljek smo opravili malo razširjen sprehod po Rimu. Najprej smo obiskali cerkev sv. Cirila, nato Kolosej, Forum Romanum, se povzpeli na spomenik Viktorju Emanuelu II., ki je posvečen 50. obletnici združitve Italije in spomin prvemu kralju združene Italije. Spomenik ima danes tudi vlogo oltarja domovine. Nato pa še naprej do kapitola, Španskih stopnic in Fontane di Trevi.

Čeprav je bil dan naporen, predvsem za naše noge, smo zvečer prijetno zapeli in zaplesali z domačimi iz župnije, se jim zahvalili in z nekaterimi žal tudi že poslovili. Še prej pa smo skupaj obhajali mašo, ki jo je daroval mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikel.

Dokler nismo prišli čez mejo v Slovenijo, se nismo prav nič zavedali, da je našega romanja že konec. Sklenili smo ga z obiskom Assisija. Sprehodili smo se skozi življenje sv. Frančiška. Od cerkve Angelske Matere Božje, kjer stoji kapelica Porcijunkula. Ustavili smo se ob kraju njegove smrti in se sprehodili po samostanskih hodnikih mimo vrta, kjer rastejo vrtnice brez trnja in pozdravili golobčka, ki sedita ob Frančiškovem kipu ter nadaljevali po poti do bazilike sv. Frančiška, kjer smo pred mašo umirili misli pri njegovem grobu. Pred zadnjim skokom na avtobus nas je pot vodila po ulicah Assisija mimo svete Klare.

Hvala dobremu Bogu, ki nas je ves čas romanja prijetno blagoslavljal z dežjem, za vse dobrote, ki so vstopile v naše življenje skozi to romanje. Za organizatorje, naše družine gostiteljice, vsak nasmeh in novo prijateljstvo, za vsak blagoslov in sveto mašo, za vse duhovnike, ki so nas spremljali. Hvala za življenje, ki se polni s takšnimi doživetji.

Ajda Barbarič

Nezadovoljstvo z vsem

Biti nezadovoljen je zapoved današnjega časa. Svet reklam nas usmerja v nezadovoljstvo z vsem. Ne smemo biti zadovoljni recimo z izgledom (in seveda vonjem – človek ne sme imeti vonja po človeku). Pojdite kdaj v kakšno kozmetično trgovino in si oglejte dolge police odzivov na nezadovoljstvo z izgledom in vonjem. Spomnite se množičnosti tako imenovanih lepotnih operacij, ki sicer včasih vodijo v prave kirurške tragedije.

Drugo področje nezadovoljstva je počutje. Slabo se počutiti v času neznosnih pritiskov, ne-nernih zvočnih in svetlobnih impulzov, množice

čudne "kemije", ki jo zaužijemo, pretiranega dela in stalnega hitenja, ... ni težko. Na to imajo odgovor 'dobrotni' centri (wellness), kjer vas vabijo v razna razvajanja, v nekakšne romantične kopeli v dvoje – recimo v čokoladno kopel, pa tudi svet 'tra-la-la' super živil, ki naj bi čudežno prinesli dobro počutje in seveda zdravje.

Tretje področje nezadovoljstva je posedovanje premalo dobrin ali obsedenost z mitom 'imeti več je bolje', kar pomeni, da je treba dobrine stalno kopičiti. Kar tako na hitro in brez razmisleka, bi takoj pritrdili, da kdor 'umre v več igračami' v življenju zmaga. Za vse te igrače je treba denar zaslužiti (čas), jih kupiti (čas), uporabljati (čas), popravljati in vzdrževati (čas in denar) in hraniti (imeti prostor = denar).

Te igrače so torej velik porabnik časa in denarja. Pogosto denarja za nakup igrač v resnici še nimamo, ga sploh še nismo zaslužili, zato se zadolžujemo. Pogosto kupujemo – navidezno sicer zase in za svoje bližnje – v resnici pa za druge. Da naredimo vtis, da se počutimo sprejeti. Ali kot sem videl nekje zapisano: "Preveč ljudi zapravlja denar, ki ga nimajo, da kupujejo stvari, ki jih ne potrebujejo, da bi naredili vtis na ljudi, ki jih ne marajo."

Čas zmanjšane razsodnosti

Da lahko zvabimo ljudi, ki si v napuhu predstavljamo kako racionalni smo, v brezglave nakupe, je treba za množično nekontrolirano stran-metanje denarja, ustvariti stanje zmanjšane razsodnosti (razsodnost = sposobnost v težkem

položaju razumno, premišljeno ravnati – SSKJ). Recimo tako, da ustvarimo okoli krščanskega praznika učlovečenja Boga, rojstva Božjega otroka, veliko evforijo.

Na vsemogoče načine poskrbimo za zaslepljenost – recimo s pomočjo svetlobnih učinkov bleščave množice luči, s pomočjo avdio efektov – recimo nežna "božična" glasba v ozadju, s pomočjo vonjav (gremo na kuhančka), s pomočjo psihološkega trika nabijanja krivde (če si že ne vzamem časa zate, ti vsaj nekaj kupim).

Ljudem se razsodnost v resnici zmanjša in odprejo denarnice na široko, zelo na široko. Pravzaprav uporabijo kreditne kartice in "gredo v minus". Nekateri tudi obišejo banke, vzamejo kredit in nakupujejo. Meseca januarja pa boli glava.

Izkazovanje ljubezni drugače in kuvertni sistem

Težko se je upreti evforiji, da se pa. Recimo tako, da se evforiji čim manj izpostavljam. Tako, da ne obiskujemo trgovskih centrov in središč "čarobno" osvetljenih mest, ... pač pa raje obiščemo drug drugega. Tako, da ne hodimo na pijačevanja na kuhančke in masovne požrtije, pač pa si praznično vzdušje pričaramo doma krogu najbližjih in prijateljev.

Ste recimo kdaj pomislili, da nimamo vsi ljudje enakega "jezika ljubezni"? Po Garyju Chapmanu jih je namreč pet – priznanje, posvečen čas, dotik,

darila, usluge. Svojim najdražjim lahko pokažete kako radi jih imate tudi s kakim drugim jezikom ljubezni in ne le z nakupovanjem daril.

Sami sebi lahko glede na svoje finančne zmožnosti zdravorazumsko uvedete 'točko dovolj'. Tako, da preprosto določite vsoto denarja, ki ste jo letos pripravljene nameniti za vsa darila in ga dajte v kuverto. Če ste poročeni se odločita skupaj! Na kuverto napišite 'za darila' in iz nje – samo iz nje! – jemljite denar za nakupe daril.

Pozabite na kartice. Kartice so na videz praktične, a so dober psihološki trik. Pri uporabi kartic se ne vidi kako zgineva denar, ko pa iz kuverte potegnete bankovec na svetlo in ga daste blagajničarki v roke, pa se mnogo bolje zavedate, da zapravljate denar. Zlahka se tudi opazi kako kupček kopni. Ko zmanjka, prenehajte z nakupi.

Preveč preprosto? Je preprosto, a težko za izvajanje, ker nimamo discipline. Poskusite in poročajte, če deluje.

Aleš Čerin – na www.prprostost.si

Kapitelj Frame

Drugi vikend oktobra je v Piranu potekal redni kapitelj Frame. Glavna dolžnost je bila sprejeti prenovljeni statut. Ostali čas pa je bil duhovno – družaben. Vseh skupaj je bilo 27. Pridružili so se tudi trije predstavniki Frame iz Hrvaške. Prvi večer je br. Jurij Štravs pripravil pričevanje na temo Frančišek in jaz. Izredno lepo je predstavil Frančiška ter v svojo zgodbo vpletel njegovo.

Sveta maša je bila posebno doživeta, saj jo je poudarila kateheza s. Metke Kos, FMM. Br. Jakob je pripravil predavanje o Frančiškovi duhovnosti ter katehezo na temo Spoštuj Gospodov dan, ki jo je podal na nedeljskem romanju v Strunjan. Prosti čas, lepo vreme in toplo morje so nekateri izkoristili za jesensko kopanje. Zahvala gre kuharjema: s. Brini in br. Slavcu iz OFS. Ne le zaradi okusne hrane ampak predvsem zaradi simbolnega sporočila, da OFS skrbi za svoje mlade.

Tina iz Frame Šiška je v odmevu zapisala: „Zelo me je nagovorilo pričevanje br. Jurija Štravsca. Čeprav je bila že pozna ura in je v začetku izgledalo, da bom pričevanje prespala, je znal vse skupaj poživeti z precej nazornimi primeri. Npr. šli smo ven in kot br. Frančišek občudovali naravo ter s tem izkusili delček njegovega življenja.“

Marija iz istega bratstva pa pravi: „Srečala sem se s številnimi framaši in drugimi člani Frančiškove družine, ki jih prej nisem poznala. Med njimi mi kot najbolj pristen zgled Frančiškove predanosti in dobrovoljnosti ostajata v spominu kuharja. Vikend sta podarila udeležencem kapitlja in ga s svojo vedrino in odprtostjo do ustvarjanja novih poznanstev obogatila vsakemu, ki je pomolil nos v kuhinjo. Upam, da bomo tudi v našem bratstvu preko bratskega animatorja lahko vzpostavili takšno povezavo z OFS.“

br. Jakob, Marija in Tina

Luč, ki prižiga luč

Srečanje birmancev Mb nadškofije

Ste že videli, kako izgleda, če se zberejo skupaj birmanci ene nadškofije? Tudi mi si nismo znali predstavljati, čeprav smo slišali, da jih je zadnja leta bilo vsakič okrog tisoč. Potem pa smo se prejšnjo soboto, 17. novembra 2018, tudi sami udeležili srečanja in bili del množice (1110 nas je bilo), ki se je zjutraj zgrinjala v telovadnico na Vrbanski pod Kalvarijo v Mariboru. Ponosni smo

bili na Ivota in Mašo, ki sta pomagala v ekipi animatorjev, ki je med dnevom skrbela za nas vse. Po sprejemu in uvodnem delanju vzdusja s petjem in plesom smo praznovali sveto mašo. Pri njej je namesto pridige bil intervju z nadškofom, ki je med drugim povedal, da je sam moral pred birmo odgovoriti le na vprašanje Kdo je ustvaril svet? »To bi znali tudi mi!« smo si mislili sami in si malo oddahnili ob misli, da nas srečanje z birmovalcem še čaka. Po malici je naša polovica dvorane ostala na pričevanju guinnessovih rekorderjev alpinistih Mariji in Andreju Štremfelj, prvem zakonskem paru, ki je osvojil Mont Everest. Ta je sicer visok, ampak kaj malo nižjega, bi pa lahko obvladali tudi mi – trikotno jaso na Pohorju ali pa celo stolp na njem.

Potem pa smo se udeležili delavnic. Kar dvajset jih je bilo na razpolago, mi pa smo šli k eksorcistu in k vojski. Zadovoljni in z novimi znanji smo se po eni uri ponovno dobili. Čakalo nas je samo še zadnje dejanje – dobili smo pobrateno skupino birmancev in z njimi izmenjali svečo, ki smo jo pripravili na zadnji uri verouka – jasno, da je na njej cerkev z nagnjenim zvonikom in štiriperesna deteljica, ker verjamemo, da prinašamo srečo in ker nas je toliko na vsakokratnem verouku.

Po tem smo se z zavestjo, da nismo sami, odpravili domov. Lepo je bilo.

Birmanci od sv. Jožefa, Maribor

Obljuba FRAME

na Sveti Gori. Na ta čudovit, jeseni v meglo zavit kraj, smo se novembra odpravili mladi iz FRAME Štepanja vas, da bi poglobili naše medsebojne vezi in skupaj odgovorili na Božjo ljubezen. Tam smo namreč izrekli zaobljube FRAME, ki so obnovitev krstnih obljub ter nas spodbujajo za življenje Frančiškove karizme v našem vsakdanjem življenju.

Na ta milosten dogodek smo se prej dobro pripravili. Osrednja tema, o kateri smo razmišljali, se pogovarjali in si pogledali film, je bila sv. Klara. Ob njenem življenju smo se zazrli v lastne odločitve, ki jih sprejemamo na svoji življenjski poti, in kdo nas pri tem vodi. Med seboj smo si podelili strahove, ki nam otežujejo srce, in drug ob drugem začutili, kako resnične so Jezusove besede, ko nam govori: Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši! (Jn 14,27) Šele ko smo začutili, kako nas Bog obdaja s svetlobo svoje neizmerne

»A bi dal letos obljube?« me je vprašala prijateljica. To vprašanje me je naslednje dni bolj zaposlilo kot sem si sam upal priznati. Na srečanja Frančiškove mladine v Mariboru sem hodil že 4 leta. Spominjam se, da me je na začetku zelo pritegnila radoživost duha Frančiškove mladine in iskreno povedano tudi bližina samih srečanj, saj so potekala in še sedaj potekajo v isti stavbi kot je Frančiškanski študentski dom, kjer živim. V vseh teh letih študentskega življenja mi je Frančiškova mladina velikokrat poravnala kompas v pravo smer, me duhovno nahranila in mi polepšala tako četrtkove večere kot tudi cel teden. Najbolj mi v spominu ostajajo razigrani večeri, petje v domu za ostarele ter iskreni pogovori polni ranljivosti in sprejemanja. Vse to so razlogi, zakaj sem se odločil za naslednji korak. Pri obredu dajanja obljube so me prevevali posebni občutki. Bilo je slovesno in hkrati preprosto. Člani Frančiškove mladine smo obljubili, da se bomo še bolj trudili živeti v bratstvu Frančiškove mladine, da bomo v revnih in trpečih prepoznavali trpečega Kristusa in živeli po Evangeliju.

Blaž Vurcer

FRAMA Štepanja vas na duhovnem vikendu

Naši obrazi so kar izžarevali veselje, da imamo drug drugega, ko smo zaključevali duhovne vaje

ljubezni, smo bili pripravljeni odgovoriti na klic, ki smo ga začutili v sebi. Zame so bile to prve zaobljube FRAME in strah me jih je bilo izreči, saj sem se čutila nesposobno izpolnjevati vse, v kar me vabi Gospod. A On vedno obilno blagoslovi te, ki so mu pripravljene izročiti tisto malo, kar imajo, in tako smo se ob podpori bratov in sester z veseljem podarili Gospodu in drug drugemu. Pri slovesni nedeljski sv. maši smo se po zaobljubah radostno objemali, si čestitali in se veselili drug drugega, saj smo začutili, da smo postali pravo bratstvo.

Ob tej priložnosti so se od nas poslovili dosedanja predsednica Klara in podpredsednica Neža ter svétnika Jure in Matic, ki so v preteklem letu za našo FRAMO dali na razpolago svoj čas, talente in srčnost, za kar se jim iz srca zahvaljujemo. V sobotnem večeru se nam je pridružil še br. Jakob, ki nas je s svojim obiskom nadvse razveselil. Zelo pa smo hvaležni tudi našima duhovnicama asistentoma s. Sabini in br. Mateju, ki sta pripravila in vodila program ter nas tudi skozi vse leto z iskreno pripravljenostjo spremljata pri naši FRAMI.

Na vikendu ni manjkalo petja, smeha, izpolnjujočih pogovorov, tišine in molitve, nedvomno pa si bomo vsi zapomnili tudi to, da smo prvič v življenju sami spekli potico, kar smo si šteli za velik dosežek, saj so bile vse potice na koncu več kot izvrstne!

Ana Vanesa Bogataj

Blagoslov prenovljenje cerkve v Bizoviku

V nedeljo 2. decembra ob 9.15 je ljubljanski nadškof Stanislav Zore blagoslovil prenovljeno podružnično cerkev (zunanost cerkve) v Bizoviku pri Ljubljani. Na slovesnosti se je zbralo nekaj čez 500 vernikov. Pri maši so peli trije zbori. Ker je bila cerkev premajhna so gasilci zunaj cerkve postavili šotor, v katerem je bil video in avdio prenos svete maše. Po maši so bizoviški gasilci in domačinke pripravili zelo dobro pogostitev, zato se je večina vernikov zadržala v prijetnem

druženju še kakšno uro po sveti maši. Celoten dogodek je zelo lepo potekal. Hvala Bogu smo imeli tudi primerno vreme.

Fasada na bizoviški cerkvi je bila stara preko 30 let, in je bila potrebna obnove. Še posebej slaba je bila fasada na zvoniku cerkve. Pripravljalna dela na obnovo cerkve, ki so jih večinoma opravili požrtvovalni domačini (okrog 50 prostovoljcev), so potekala od aprila pa do avgusta letos. V sklopu teh del smo v cerkev napeljali plin, odstranili električno napeljavo s fasade cerkve na novo napeljali elektriko v mežnarijo in v cerkev, naredili novo parkirišče, uredili in na novo tlakovali pešpot od mežnarije do cerkve, naredili nove okvirje na zunanjih oknih cerkve, in pobarvali smo vsa vrata na cerkvi.

Ob konca avgusta pa do začetka novembra pa so potekala zidarska dela. Izkušena ekipa delavcev Igorja Ivanoskega, je pod vodstvom inženirskega podjetja VG5 obnovila celotno fasado cerkve. Delavci so najprej očistili staro fasado in

tam, kjer je bilo potrebno odstranili stari omet in ga nadomestili z novim. Na novo so naredili, kar nekaj simsov (vencev), ki so bili dotrajani. Nato so po celotni fasadi nanесли dvoslojni omet, sledilo je še dvojno barvanje fasade. Domači obrtniki so zamenjali nekatere žlebove, na novo prekrili okrog tretjino cerkvene strehe, sanirali vse kamnite dele in naredili nov strelovod.

Ker je bilo potrebne zbrati kar veliko sredstev smo, darove za obnovo cerkve zbirali tudi od hiše do hiše. Ker sem tudi sam na ta način zbiral sredstva, sem spoznal veliko zanimivih ljudi. Obenem pa smo našli tudi kar nekaj bolnikov, ki jih sedaj redno obiskujem. Predvsem pa mi je bilo lepo, ker smo se ob sami obnovi cerkve močno povezali med seboj. Kot duhovnik sem vesel, ko vidim, med kako dobrimi ljudmi živim.

Med samo obnovo smo z župljani pri vsaki maši molili molitev za blagoslov pri vseh obnovitvenih delih. Bogu smo zelo hvaležni, da so vse dela lepo potekala. Bog daj da bi bila cerkve tudi v prihodnje tako lepo obiskana in da bi služila tudi prihodnjim rodovom.

br. Matej Štravs

Mladost iz korenin modrosti

Dobrodelni koncert na Studencih

Če živiš na Studencih v Mariboru, sploh pa, če si igraš kak instrument, veš, kje boš preživel popoldne prve adventne nedelje. Že 16 let namreč mladi glasbeniki iz naše župnije (sveti Jožef, Maribor) in njihovi prijatelji skupaj s sodelavkami Karitas pripravljamo dobrodelni koncert. Popoldne si torej v dvorani na Obrežni 1. Tudi letos je bilo tako.

Posebnost letošnjega koncerta pa je bila v tem, da smo izvajalci (razen dveh pevk) bili samo fantje. Med nastopajočimi smo se tako našli: violinista, pianista, kitarista, pevci, dva harmonikaša in trobentač. Skladbe pa so bile raznovrstne, od klasike do sodobnega rocka; vsak med poslušalci, ki so napolnili naši dvorano, je lahko našel kaj za svoj okus. Vmes pa smo slišali, kako deluje župnijska Karitas, kar je predstavila Dominika Žagar.

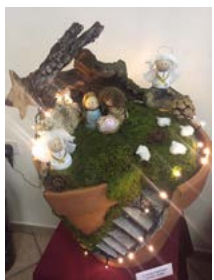

Po koncu koncerta smo si lahko obiskovalci in nastopajoči privoščili kak priboljšek med izdelki na bazarju, ki so ga pripravili starejši. Sam lahko iz prve roke povem, da je bil čaj res dober in da so bili taki tudi keksi in pecivo, ki sem jih poskusil.

Hvala vsem, ki ste darovali med koncertom in po njem za namene Karitas. Hvala nastopajočim. Največjo zahvalo pa si zaslužijo delavke na Karitas, ki svoje delo lepo opravljajo preko celega leta.

Jan Zazijal - pianist

Jaslice v Vipavskem Križu

Blagoslovljen Božič in veliko
ustvarjalnega ter domiselnega,
predvsem pa izpolnjenega
čakanja v letu 2019,

v imenu obeh narodnih svetov
FO in FRAME ter OFS
želiva vsem bralcem
Frančiškovega prijatelja
predsednici Karin Črnišoj
in Fani Pečar

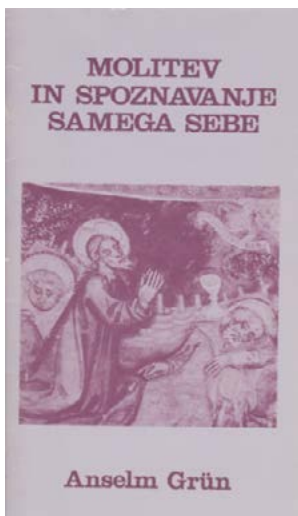
MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

MOLITEV IN SOLZE

»Brez solz ne srečamo pravega Boga, ampak samo podobe lastne domišljije...«, je zapisal Anselm Grün v svoji drobni knjižici: *Molitev in spoznavanje samega sebe*, ko navaja misli starih puščavskih menihov, preizkušenih v trdem življenju samote in molitve, in ki lahko obogatijo tudi sodobnega molivca.

Zgornja misel je od meniha Evagrija in nadaljuje: »Če občutiš, da v molitvi ne moreš točiti solza nad svojimi grehi, vedi, da si še daleč od Boga. Če hočeš biti vedno združen z njim, toči solze. Po solzah spoznaš, če se zares bojiš Boga. Če ne moreš jokati, si ne domi-

šljaj, da si kaj izkusil o Bogu. Solze so znak božje bližine, izraz doživetja Boga, so telesni izraz doživete bližine ljubega Boga.«

Če nekoliko podrobneje pogledamo misli starih menihov o solzah, ki so nam morda tuje, spoznamo, da bi bilo treba v današnjem času molitev v marsičem spremeniti. Naučeni smo namreč, da zadržujemo solze in odriavamo čustva, in to ne samo v medsebojnih odnosih, temveč tudi v verskem življenju in doživljanju. Iz strahu pred t. i. sentimentalnostjo ali samo čustveno pobožnostjo se raje umaknemo na razumsko raven izkustva Boga. Skrušenost srca, objokovanje grehov, je zna-

menje, da v svojem srcu zares čutim, da sem grešnik. Z razumom pa se lahko zavarujem pred Bogom in se skrijem za lepe misli. V joku odpadejo vse maske in obrambni zidovi, pred Bogom stojim popolnoma gol.

V joku človek dopusti bolečini in žalosti, da stopita vanj. V današnjem času se skušamo z vsemi močmi in sredstvi izogniti nerazpoloženju in trpljenju. Prevladuje mišljenje, da ovirata notranje ravnovesje, kar nas vodi v čustveno plitvost in siromašenje življenja. Človek, ki ni zmožen trpljenja, tudi veselja ni zmožen.

SOLZE SO ZALILE TE VELIKE OTROŠKE OČI...

Naj nam naslednja življenjska zgodba pomaga razumeti misli puščavskih menihov o molitvi in solzah.

Petčlanska družina – oče invalid in alkoholik. Kadar je zvedel oziroma opazil, da je žena bila v cerkvi, je neusmiljeno preklinjal njeno »lizanje oltarjev« kot je imenoval molitev in besno razgrajal po hiši. Zato je samo na skrivaj hodila v cerkev.

Ko je nekega dne stopila iz cerkve, je z grozo opazila svojega moža. Pomislila je, morda ji je sledil. Pohitela je proti domu, kajti vedela je, kaj jih čaka, njo in njene otroke, tri male otroke. Tolikokrat so se zatekli k sosedom, ker je oče razbijal po hiši in grozil, da jih bo vse podavil. Pa vendar – naučila jih je, da so ljubili svojega očeta, kot ga je kljub vsemu ljubila tudi ona. Vzgajala jih je, da mu niso odgovarjali in da so zanj molili.

Vsak rožni venec, vsako sv. mašo, vsako sv. obhajilo, skozi vsa bridka leta svojega zakonskega življenja, je darovala za moža in otroke. Za njega, da bi mu Bog odpustil in ga privedel nazaj na pravo pot; za otroke, da jim očetov značaj ne rani življenja in da bi bili poštenei.

Tudi to nedeljsko jutro je bila pri sv. maši in sv. obhajilu ter oboje darovala zanj. Zdravje mu je vedno bolj pešalo, vidno je propadal in bala se je, da bi s sovraštvom v srcu stopil pred večnega Sodnika. Nikoli v življenju še ni

tako goreče molila in rotila Boga, naj se ga usmili. Ko je stopila iz cerkve, ga je zagledala. Izmuznila se je njegovim očem in med ljudmi pohitela proti domu, boječ se, da jo bo javno sramotil in preklinjal.

Toda za seboj je zaslišala njegove korake. Še bolj je pohitela. Vsa v strahu je pričela teči. Tudi on je pohitel. Bil je že čisto blizu. Zaklical je: »Ana, počakaj!« Še hitreje je tekla. Vendar jo je dohitel. Globoko sopeč je zaklical: »Ana moja!« Obstala je kot vkopana. Kot okamneta se je zazrla vanj. Nikoli, nikoli v življenju ji ni tako rekel. Nikoli, niti, ko sta bila zaročena, niti, ko se jima je rodil prvi otrok. Nikoli...

Stal je pred njo in težko dihal. Iz njegovih oči je sijala neka toplina, ki je ni še nikoli zasledila. Tiho je spregovoril: »Ne beži, Ana! Ničesar ti ne bom storil.« Umolknil je, nekaj trenutkov iskal besede in dejal: »Gledal sem te v cerkvi, Ana. Zjutraj sem se zbudil z občutkom, da se bo danes nekaj zgodilo. Ti si že vstala in po prstih si hodila, da me ne bi prebudila. Čutil sem, da moram za teboj v cerkev. Nisem vedel zakaj. Niti se nisem vprašal. Obstal sem pri cerkvenih vratih. Samo tebe sem gledal. Gledal sem te, kako moliš. Nikoli te še nisem videl kako moliš, Ana. In gledal sem te in zaslutil sem, da moliš zame, in da si vedno tako molila zame. Z očmi sem te spremljal, ko si pristopila k sv. obhajilu. Ko te je duhovnik obhajal, sem nad tvojo glavo zazrl svetel sij. Ni bil sij sveč, Ana. Mislim, da je to bil sij tvoje molitve. Ali sij milosti božje. Tisti trenutek sem se spomnil, kaj nam je govoril katehet, ko smo bili še otroci. Mislim sem, da sem že vse pozabil, toda ta trenutek sem se spomnil, kako nam je govoril, da je milost božja kakor sonce in da ljudje žive od nje kot zemlja od sončne svetlobe...«

Ana je molčala, se zazrla v njegove oči, ki so tako toplo sijale in tiho odgovorila: »Pri Bogu je vse mogoče!«

Tedaj je krčevito stisnil njene roke med svoje. Samo tri besede je izdaval iz sebe, a bile so kot tri velike kaplje svetlobe: »Oprosti mi, Ana!

Stisnila je njegove roke kot v molitvi in odvrnila: »Bog bo oprostil! A jaz sem tvoja žena in se veselim s teboj.«

Tiho in brez besed sta krenila proti domu. Otroci so ju že čakali. Plašno so se zazrli v očeta. On pa je padel na kolena prednje in jih zaprosil: »Oprostite mi, otroci moji! Oprostite mi vse!«

Solze so zalile te velike otroške oči, ki same sebi niso mogle verjeti in trije pari otroških rok se je oklenilo četa.

Čez mesec dni je umrl. Spravljen z Bogom je odšel s tega sveta. Še umirajoč je zašepetal svoji ženi: »Hvala ti, Ana!«

Pripravil br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Igra odpre srce

»Pred dnevi me je punčka ustavila, imela list in svinčnik je v rokah; čakala jo je težka naloga, zato me resno je vprašala: Gospod, povejte, kaj naj naredim, da bom imela pravo srečo.

*Ljubi skupaj z Jezusom, sanjaj,
kot je sanjal On,
misli, kot je mislil On,
igraj se skupaj z Jezusom.*

*/: Čuti, kot je Jezus čutil, raduj se,
kot je Jezus storil,*

*in ko bo legel mrak večera, te neskončna
sreča bo objela. (2x)*

Ko slišala besede moje je, navdušeno je kimala z glavo, prosila, naj še enkrat ponovim, saj rada bi zapisala si vse.

In z angelskim nasmeškom je začela pet ter mislila na srečo.«

Moje razmišljanje ob opazovanju igre svojih otrok me napelje na misel, kako močno sredstvo za telesni, duševni in duhovni razvoj je igra. Enako menim tudi za molitev. Igra je hkrati učenje, molitev pa je učenje odnosa z Bogom. Naši možgani so v obeh primerih močno dejavni. Igra odpre srce – srce za prijatelje, ki se z nami igrajo. Tudi molitev odpre srce – za Jezusa. Pri igri je pomembna delitev vlog. Večkrat se je potrebno vživeti v drugega. Poznamo tudi načine molitve, kjer se vživimo v Jezusa, da lahko pridobimo njegov mir, potrpežljivost, moč ...

Na vprašanje, kaj je igra, so otroci rekli, da je to takrat, ko imaš igrače in z njimi nekaj delaš; da je igra zabavanje in da je pomembno, da se igraš prijazno. Da, veliko vrednot pride

na dan pri igri: spoštovanje, ljubeznivost, popuščanje, ponižnost, ljubezen ... upoštevanje, sprejemanje neuspeha, obvladovanje jeze ... Vse to nam tudi v molitvi daje Jezus.

Igra in vživetje vanjo »gre zares«, vloge so zelo žive, nasmehi se nezavedno zarisujejo na obraze. Prevzemanje vlog pritegne in je zanimivo, hkrati pa skrivnostno. Zakaj ne bi tudi mi odrasli prevzemali vlog, predvsem vloge Jezusa? Če lahko avtomobilčki na dirkalni stezi postanejo resnični, zakaj ne bi mogel zame tak postati tudi Jezus? Kaj bi na mojem mestu storil Jezus? – s tem vprašanjem se lahko neprenehoma vživljam v njega, ki mi bo dal prave odgovore. Gre za čudovito igro, za neprenehno vključevanje v Jezusovo igro ljubezni, odpuščanja, ponižnosti.

*»Moj Gospod Jezus, vem, da si v meni,
da skrbno paziš name,
kakor to dela mati.*

Zaupam vate.

*S teboj je moj korak varen,
saj brez tebe ne bi mogel živeti.*

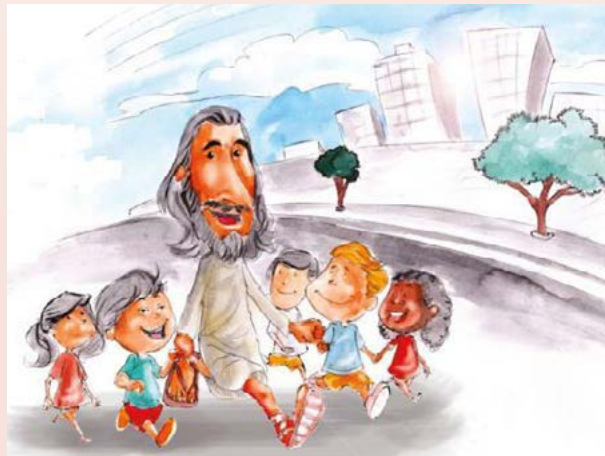
*V tvoje roke izročam svoje življenje,
svoje učenje in zdravje.*

*Želim, da je moje življenje
ena sama pesem ljubezni
zate, moj Gospod.*

*Hočem živeti
z roko v roki s teboj
kot srečen otrok.*

Amen.«

P. Ignacio Larrañaga želi, da otrokom posredujemo verski nauk na način, ki ne bil utrudljiv zanje. Pri evangeliziranju otrok učimo, kako naj se otrok izkustveno povezuje z Jezusom, njegovim najboljšim prijateljem. Pokažemo mu, kje Jezus stanuje: bliže nam je od naše lastne sence. Učimo ga odpuščati žalitve, kakor on odpušča naše žalitve. Na stežaj mu odpremo vrata v skrivnost vstajenja: Jezus je prisoten med nami, v meni, do konca sveta.

Zgodba, ki jo želi voditelj prenesti otrokom, mora najprej očarati njega samega, da jo lahko posreduje otrokom. Če voditelj sam ni v notranjosti povezan s kontekstom, vsebino in osebami, ki nastopajo v zgodbi, potem bo težko našel primeren ustvarjalni pristop. Pripoved mora biti živahna, da si pridobimo otrokovo pozornost. Uporabljati moramo kretnje, grimase, onomatopoejske zvoke, pavze, menjavati glas itd. Voditelj, ki vodi otroke, mora sam postati otrok: ponovno prebuditi večnega otroka, ki ga vsak odrasel nosi globoko v sebi in ki nikoli ne umre. Voditelj je predvsem pripovedovalec zgodb; samo tako lahko očara otroke. Samo tako se bodo otroci navdušili nad Jezusom.

Sonja Tople

Br. Roberto Genuin

Letošnja jesen nam je prinesla novega vrhovnega predstojnika našega kapucinskega reda. Rečemo mu tudi generalni minister

ali »general«. Bratje zbrani na generalnem kapitulju, beri »občnem zboru« našega Reda, so za to služjenje izbrali brata Roberta Genuina, nekdanjega beneškega provinciala, torej dejansko našega soseda.

Brat Roberto je že večkrat obiskal Slovenijo, med drugim je spremljal tudi relikvije našega brata Leopolda Mandiča na Hrvaško. Ustavili so se tudi v Ljubljani. Prav tako je vodil tudi pogreb našega rojaka brata Vladimira Klemenčiča, člana njihove province.

Rodil se je 20. septembra 1961 v Falcadu, mestu province Belluno, regija Veneto v Italiji, očetu Antoniu in mami Valeriji. Bili so velika in po veri živeča krščanska družina. Enajstleten je vstopil v malo semenišče na Stari Gori pri Čedadu, noviciat je opravil v Lendinari, ki ga je končal s prvimi zaobljubami, 3. oktobra 1980. Večne zaobljube pa je imel 30. junija 1985. Leto kasneje je na notranji kapucinski fakulteti z najvišjo odliko diplomiral. V domači župniji je bil 27. junija 1987 posvečen v duhovnika. Nato je postal ravnatelj našega kapucinskega malega semenišča. Med bivanjem v našem rimskem kolegiju (1991–1996) je doktoriral iz civilnega in kanonskega (cerkvenega) prava na lateranski univerzi.

Po vrnitvi iz Rima so ga postavili tako za predstojnika v Benetkah, kot tudi za pomočnika predstojnika in profesorja na notranji

kapucinski fakulteti (1996–2008). Leta 2008 je bil izvoljen za provincialnega ministra in nato bil ponovno izvoljen še leta 2011. Po preoblikovanju provinc je bil nato imenovan za prvega provincialnega ministra nove Beneške kapucinske province Sv. Križa. Lani je bil imenovan za gvardijana v Roveretu.

Med svojim služenjem kot provincialni minister je br. Robert obiskal vsa bratstva svoje province v Italiji in po svetu, kjer mnogi delujejo kot misijonarji Cerkve: v Angoli, Zelenoortskih otokih, Mozambiku, Braziliji, Grčiji, Madžarski, Gruziji, Izraelu in Švici. Br. Roberto mladih bratov ni pošiljal le v Grčijo in na Madžarsko, temveč tudi v nove postojanke v Gruziji, Švici in tudi v bratstvo projekta Evropa – Clermont Ferrand v Franciji. Br. Roberto je bil zavzet sodelavec v komisiji za prenovu Konstitucij. Bil je tudi član pripravljalne komisije za Generalni kapitelj, ki ga je nato izvolil za generalnega ministra.

Po www.ofmcap.org pripravil br. Gregor Rehar

Vincenc Romano

14. oktobra 2018 je papež Frančišek na trgu svetega Petra v Rimu razglasil Vincenca Romana za svetnika. Poglejmo, kdo se skriva pod tem imenom.

Vincenc Romano se je rodil 3. junija 1752 siromašnim staršem Nikoli Luci in Mariji Grazii Riviuccio v kraju Torre del Greco v bližini Neaplja. Že naslednji dan je bil pri krstu, kjer so mu dali ime Dominik Vincenc Mihael Romano; ime Vincenc je dobil po njegovem kasneje najljubšem svetniku Vincencu Ferreru. Imel je še dva brata, Petra in Jožefa.

Že kot otrok je razvil veliko naklonjenost do češčenja Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu, kot štirinajstleten pa je začutil klic, da bi postal duhovnik. Njegov oče je najprej pričakoval, da bo Vincenc postal rudar, vendar je spremenil pričakovanja. Njegovo željo po duhovništvu pa je podprl tudi starejši brat Peter, prav tako duhovnik. Tako je vstopil v bogoslovje v Neaplju in bil 10. junija 1775 posvečen v duhovnika. Po posvečenju je bil nastavljen v njegovem rojstnem kraju, kjer je postal znan po preprostem in asketskem življenju, po tem, da je rad skrbel za sirote in po delu z bogoslovci.

Po izbruhu Vezuva, 15. junija 1794, se je lastnoročno vrgel v obnovitev uničenih zgradb, med njimi je obnovil tudi cerkev Svetega Križa. Ko je v župniji umrl župnik, je prevzel njegovo službo. Posebno pozornost je posvetil širjenju evangelija in vzgoji otrok, posebej sirot, ki so dobivali slabo izobrazbo. Njegov nečak (tudi sam duhovnik) je opisoval, da je stric pridigal vsem ljudem, tudi po petkrat na konec tedna. Njegove pridige so bile preproste in so imele namen vzgajati. Ljudje so jih radi poslušali in njegova župnija je pridobivala na številu predanih kristjanov.

1. januarja 1825 si je pri padcu zlomil levo stegenico, zdravje pa se mu ni več povrnilo. Umrl je 20. decembra 1831 po dolgotrajni bolezni, njegove ostanke pa so pokopali v cerkvi Svetega Križa.

Že za časa njegovega življenja so ga tisti, ki so ga poznali, imeli za svetnika, zato se je kmalu začel postopek za razglašenje za svetnika. Beatificiran je bil leta 1863, kanoniziran pa 2018.

Kapucini na Instagramu

Tudi socialna omrežja se lahko uporabljajo za oznanjanje evangelija. Zato ima naše vrhovno vodstvo svoj profil na Instagramu, kjer objavljajo slike iz našega kapucinskega življenja. Skupaj z verskimi sporočili so pričča živega Kristusa v svoji Cerkvi.

Vabljeni, da nam sledite na Instagramu: https://www.instagram.com/frati_cappuccini/. Ravno ob tem času pa je naš mehiški brat Javier Garza prejel priznanje TV novinarske agencije »Rome Reports« kot eden izmed najboljših deset katoliških instagramerjev. Njegova sporočila lahko prebirate tukaj: <https://www.instagram.com/javierofmcap/>. Prek the hashtag #FrayFoto lahko uživate tudi v njegovih fotografijah in sporočilih.

Dejavnost Franciscans International

Organizacija Franciscans International še vedno nadaljuje svoja prizadevanja za prenovo sveta na Frančiškov način. Tako je od 5.–7. novembra v Mexico Cityu organizirala posvet predstavnikov Frančiškovskih konferenc iz Braziliije, Gvatemale, El Salvadorja, Mehike in Paragvaja. Razpravljali so o izzivih in vzrokih migracij v Amerikah. Še zlasti podrobno so presojali trenutne razmere vključno z kara-

vanami, migracijo v Južni Ameriki in premikih domorodnih ljudstev. Ob zaključku srečanja, so udeleženci prepoznali pravico vsakogar, da se ne izseli in zagotovitev pravic migrantov v državah izvora, prehoda in nastanitve, Celotni zaključni dokument je v španščini na voljo na straneh FI.

Prav tako je FI sodelovala na tematskem Socialnem forumu o rudarstvu in izkoriščanju naravnih zemeljskih bogastev v Johannesburgu, kjer so razpravljali o izzivih, s katerimi se soočajo skupnosti po vsem svetu ob negativnih vplivih obsežne industrije. Na srečanju so pričevale ženske iz Aljaske, Filipinov, Delte Nigra. To je dogajalo na prelomu novembra, že 20. septembra pa se je v Ženevi, ob zasedanju Sveta OZN za človekove pravice, zopet v organizaciji FI, odvijala razprava o človekovih pravicah domorodnih ljudstev – plemen Warao in E'Napa na obeh straneh venezuelsko – brazilske meje.

Ko sem skušal nekoliko bolj izvedeti, kaj se pravzaprav tam dogaja, je situacija nekako sledeča: Venezuelci zaradi popolnega ekonomskega zloma države (ni hrane, ni zdravstvene oskrbe, dela...), množično zapuščajo svojo državo. Običajno se napotijo proti Braziliji, za pot prodajo vse svoje skromno imetje. Ko pridejo v Brazilijo skušajo preživeti na razne načine. Mimogrede - v Braziliji je uradni jezik portugalščina, v Venezueli seveda španščina. V Venezueli veliko ljudi umre že zaradi lakote in bolezni. Zaradi slednjih umirajo tudi po

poti. Pridružujem se mišljenju mnogih, da so ena izmed največjih žrtev, poleg otrok, tudi domorodna plemena Warao in E'Napa, ki po mnenju nekega antropologa, ki jih že leta preučuje, prvič po 9.000 letih zapuščajo svoja domača ozemlja. Večina Indijancev se želi takoj po izboljšanju razmer v Venezueli vrniti nazaj na zemljo svojih očetov, manjšina pa želi zaživeti kot »običajni« ljudje v Braziliji.

Brata kapucina – škof in nadškof

Nomina del Vescovo di Bagé, Brasile

Brat Cleonir Paul Dalbosco je naš novi kapucinski škof. Papež ga je imenoval za škofa škofije Bago v Braziliji. Rojen je bil 25. septembra 1970 v Barros Cassal, v škofiji Cruz Alta, v brazilski državi Rio Grande do Sul. Poleg teologije in filozofije je študiral tudi poslovne študije. Zaobljube je naredil leta 1994 in v duhovnika je bil posvečen 20. februarja 1999.

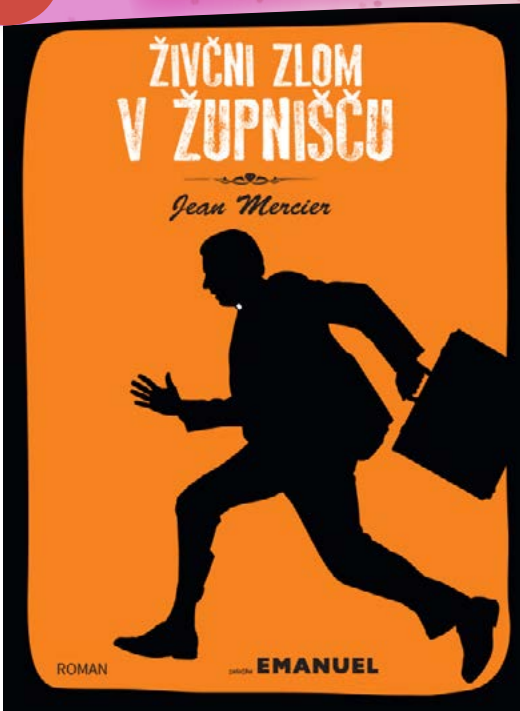
Papež Frančišek je našega brata, Fridolina Ambonga Besunga, dosedanega pomožnega škofa s pravico nasledstva v Kinšasi in apostolskega administratorja Bokungu – Ikela, imenoval za novega nadškofa v Kinšasi, prestolnici Demokratične republike Kongo. Novoimenovani nadškof se je rodil 1960, v kraju Boto, škofija Molegbe. Leta 1981 je naredil prve zaobljube, 1987 pa večne. Po duhovniškem posvečenju je v Rimu končal študij moralne teologije, nato pa opravljal različne službe, tako študentskega duhovnika in profesorja na katoliški univerzi. Bil je tudi vice provincial naše vice-province v Kongu. Od leta 2005, ko je bil posvečen v škofa, je to poslanstvo opravljal v več škofijah Konga. Bil je tudi podpredsednik Škofovske konference Konga, predsednik komisije »Pravičnost in mir«. Posebno pa se ga rad spominja naš brat Stane, saj je ravno br. Fridolin iz francoščine v italijanščino prevedel pesem »Pojdi v popolnem miru!«

Raniéro Cantalamessa

Na tretjo adventno nedeljo se je br. Raniéro Cantalamessa, papeški pridigar, v svojem razmišljanju osredotočil na Jezusa Kristua, ki ne „razodeva samo živega Boga, ampak je on sam živi Bog“.

Pripravil br. Gregor Rehar

Živčni zlom v župnišču

Jean Mercier

»To je tragedija!« resnobno vzklikne monsinjor Jean-Philippe Vignon. V župnijski sejni sobi svetega Jožefa vlada smrtna tišina. Okoli mize so bili za zaprtimi vrati zbrani glavni ljudje iz župnije. Škof, ki se je v soboto zaradi nujnega primera vrnil iz Lurda, se je soočil s katastrofalnim položajem. Vseeno mu je, da so njegov telefon okupirali novinarji. Zelen je od strahu za duhovnika. In osupel zaradi neutolažljivosti njegovih ovčic. Torej je sklical krizni sestanek.

»Naredimo povzetek. Zdaj je sobota zvečer. Vaš župnik je izginil pred dnevom in pol, skoraj dvema, in mi nimamo nobenega namiga o tem, kje bi lahko bil. Prosil sem generalnega vikarja, naj stopi v stik z njegovo družino in tudi z drugimi duhovniki iz škofije, s katerimi si je bil še posebej blizu. Vsi so vznemirjeni in se jim ne sanja, kje se je

zgodilo z njim. Tudi policija nič ne ve. Obvestilo o pogrešani osebi, ki je bilo objavljeno na vseh državnih televizijah, ni prineslo rezultatov. Lahko, da se vaš župnik mirno sonči na kakšni sicilijanski plaži, kar pomeni, da se mu je zmešalo, čeprav ne verjamem v to domnevo. Težko si predstavljam, da bi ta duhovnik šel v takšne skrajnosti ... Toda tega ne moremo izključiti, saj je človeška duša nedoumljiva.«

Tako škof opiše zaplet, ki ga najdemo v knjigi Živčni zlom v župnišču. Župnik Benjamin, ki izgine, je imel svoje sanje, bil velik optimist, duhovnik najbolj potrpežljive sorte, ki pa je nekega dne vendarle klonil pod težo vsega neizpolnjenega. Ko namreč častiti škof za profesorja biblicistike imenuje Benjaminovega prijatelja, to izbije sodu dno in župnik Benjamin izgine brez sledu.

Zgodba, ki je prvenec pomočnika odgovornega urednika za verske zadeve tednika La Vie, Jeana Mercierja, je napisana v humorističnem tonu in nas lahko pelje skozi svet krščanskega župnika in njegove župnije. Izjemno bistroumno delo, ki nam ta posvečeni poklic prikaže skozi človeške oči, hkrati pa nas opominja, da se stvari vedno zgodijo z nekim razlogom, čeprav to pogosto doumemo šele dolgo potem, ko gredo mimo.

Knjigo je izdala založba Emanuel leta 2018.

Nuna (The Nun, 2018)

Moram priznati, le s težavo sem se prebil do konca tega filma. Pa ne ker bi bil tako grozen, ampak ker je še posebno za teologa, ki je povrh še ljubitelj grozljivk, pravi zmazek. Film izhaja iz franšize »Priklicano zlo (the Conjuring)«, h kateri spadata tudi filma o Anabelle in so precej solidni izdelki. Potem pa imamo tukaj film Nuna, ki franšizo uniči. Zgodba se odvija v »grozljivi Romuniji«, kjer je v realnosti sicer katoličanov zelo malo, a tega ustvarjalce filma ne zanima in postavijo skrivnostni katoliški samostan ravno tja. Ni debate, Romunija je »grozljiva« zaradi grofa Drakule in zato se ta film odvija tam. Zgodba je privlečena za lase, saj po samostanu tava duh nune, ki pa je zlo in nadleguje uboge redovnice. Tako jim lahko pomagata le eksorcist in mlada pripravnica na redovništvo. To je bolj ali manj to. Da to ni dovolj, je pred trinajstimi

leti že bil ustvarjen film Nuna, kjer prav tako duh nune terorizira, v tistem primeru najstnike in tudi tisti film je bil zelo slaba filmska stvaritev.

Grozljivke zelo rade zajemljejo zasnovo zgodbe iz tematike krščanstva, a le redko katera je vredna omembe. Ekosorcist iz leta 1973 je filmska klasika, medtem ko so vse ostale le blede kopije. Filma Nuna torej ne priporočam, saj ni presežek v nobenem pomenu besede, zraven tega pa prikazuje izkrivljeno podobo redovništva, saj redovnice prikazuje kot osebe polne skrivnosti in intrig in v času, ko je pomanjkanje duhovništva in redovništva v sekulariziranem zahodnem svetu zelo veliko, priporočam da se gladko izognete temu filmu.

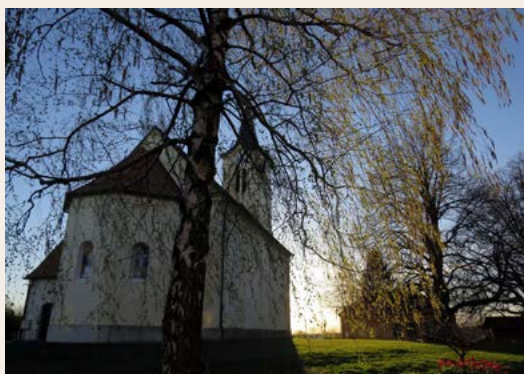
Matjaž Kosi

Vse dogajanje najdete tudi na: www.kapucini.si

Obvestila

Kančevci

- 29. december – 1. januar 2019: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine.** Vodijo: bratje kapucini, s. Petra Mohorko in animatorji
- 11. – 13. januar 2019: **Šola za animatorje ABC II.** Vodi: Fani Pečar
- 18. – 20. januar 2019: **Duhovne vaje za Frančiškove otroke.** Vodijo animatorji Frančiških otrok.
- 25. – 27. januar 2019: **Duhovne vaje za Vero in luč.** Vodijo: voditelji Vere in Luči

- 3. februar 2019: **Škofijsko srečanje zakonskih skupin.** Vodi: škofijski odbor za družino Murska Sobota
- 15. – 17. februar 2019: **Družine Iskreni net.** Vodijo: Iskreni net
- 22. – 24. februar 2019: **Skavtsko zimovanje Steg Maribor**
- 1 - 3. marec 2019: **Duhovne vaje za odrasle skavte**
- 8. – 10. marec 2019: **Šola meditativnega plesa I.** Vodi: Ruth Müller Wick
- 21. – 24. marec 2019: **Slikanje ikon.** Vodi: Silva Božinova Deskoska
- 22. – 24. marec 2019: **Duhovne vaje za dedke in babice.** Vodi: dr. Marija Sraka
- 29. marec – 5. april 2019: **Teden duhovnega posta I.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller – Wick

Vipavski Križ

- 26. - 31. december 2018: **Osebnostno spremljane duhovne vaje.** Vodijo: br. Janez Kurbus, s. Grazyna Mech, br. Jaroslav Knežević

IGRAJMO SE

Tema tokratne številke FP je igra. Tu pa lahko preberete nekaj zanimivost o posameznih igrah, ki so znane širom po svetu.

Saj ni res, pa je!

- Najbolj enostavna igra je tek.
- Skok čez kozo (kozla) je igra, ki so se jo igrali že v starem Egiptu (v staroegipčanski se imenuje kuza laviza).
- Igro mlin so se igrali že v stari Judeji.
- Tisti, ki ima prvo potezo pri igri 4 v vrsto, najverjetneje zmagaja.
- 4 v vrsto je bila najljubša igra kapitana Cooka
- Izraz jenga prihaja iz jezika svahili in pomeni graditi.
- Najdaljša igra monopolija je trajala 70 dni brez prekinitve.
- Monopoli je bil na Kubi v času vladavine Fidela Castra prepovedan.
- Parker Brothers natisnejo na leto 30 x več monopoli denarja kot se natisne v ZDA pravih bankovcev.

- Scrabble je uraden šport v nekaterih afriških državah, na primer Senegalu in Maliju.
- Vse črke iz scrabbla, ki so jih do sedaj naredili in bi jih postavili v vrsto, bi 8 x obdale svet.
- Scrabble se je v začetku imenoval Lexico.
- Šah so igrali v vzhodni Indiji že 500 let pred Kristusom.
- Prvi mednarodni šahovski turnir je bil organiziran v Londonu leta 1851, zmagovalec pa je bil Adolf Anderssen.

Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. Jn 10,27

Nekaj hudega bom sedaj zaigral

Kam hitijo ti planinci?

Otroške oči izražajo veselje

Gospod nam je odprl svojo dlan!

Množica hiti, da bi videla Jezusa

Fajn se moramo najesti, da bomo zmagali

Veselje je naša moč

Sedaj sledi hoja po vodi.

Dokler bo trajala zemlja -
ne setev ne žetev, ne mraz ne vročina,
ne poletje ne zima,
ne dan ne noč ne bodo prenehali.

1 Mz 8,22